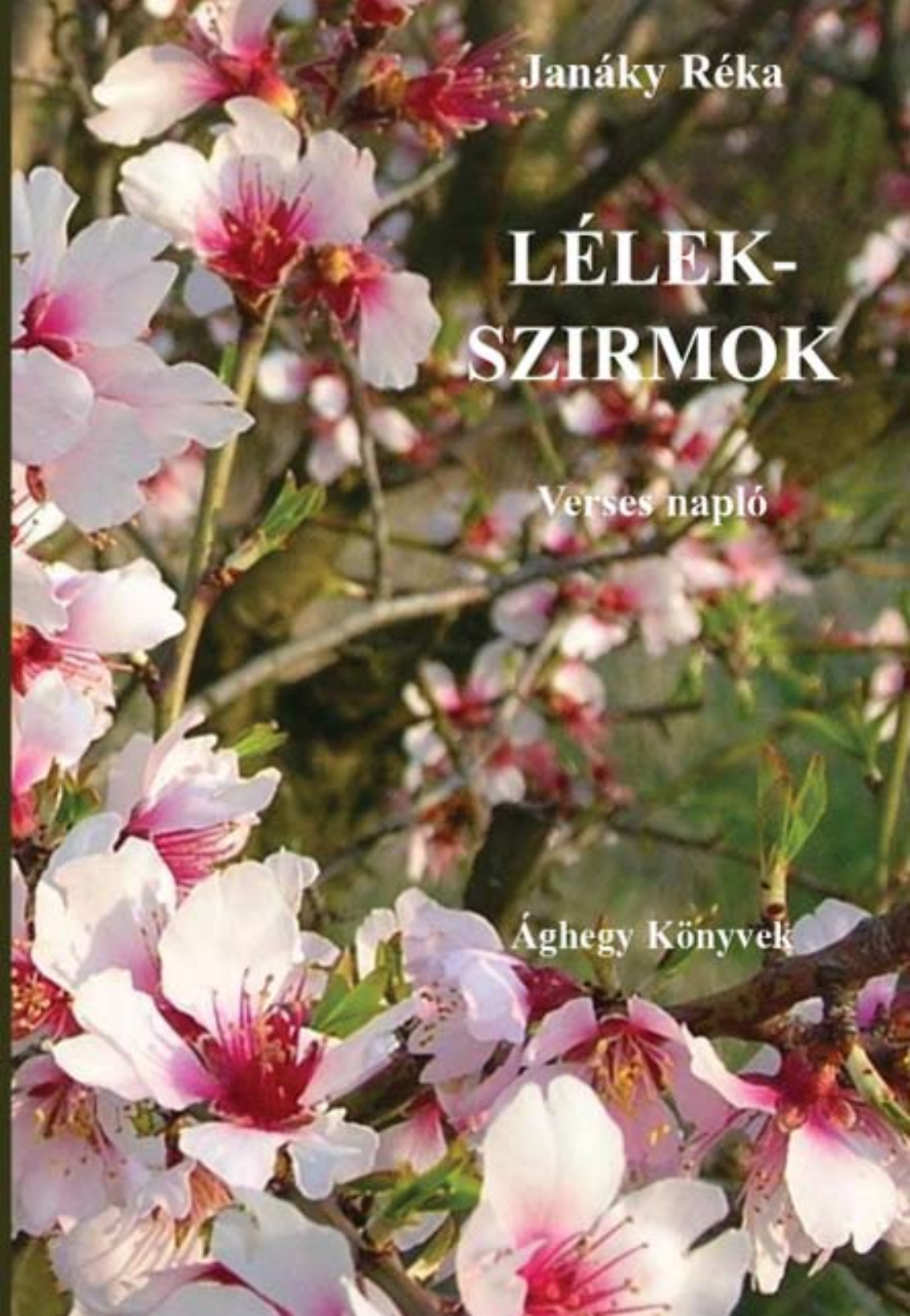
Janáky Réka
LÉLEK-
SZIRMOK
Verses napló
Ághegy Könyvek

Janáky Réka: Lélekszirmok

ÁGHEGY KÖNYVEK
Sorozatszerkesztő: Tar Károly

A kötet megjelenését támogatta:

nka

Nemzeti Kulturális Alap

A Magyar Nyelv és Kultúra Nemzetközi Társasága
Svédországi Magyarok Országos Szövetsége
Ághegy-Liget Baráti Társaság

© Janáky Réka
© Ághegy-Liget Baráti Társaság

ISBN 978-91-979627-5-9
ISBN 975-963-552-434-1

AZ ÁGHEGY-LIGET BARÁTI TÁRSASÁG MEGBIZÁSÁBÓL
KÉSZÜLT A SZÉKELYHÁZ KÖZHASZNÚ ALAPÍTVÁNY
NYOMDÁJÁBAN
Felelős kiadó: Nagy Zoltán kuratóriumi elnök

Janáky Réka

Lélekszirmok

Verses napló
1982-2011

Motto
In nomine Hominis.
Hiszek az Emberben

Carm. I.1. Ad Fratrem

Élted s éltem amíg tart, Testvér, jusson eszünkbe -
Ókori büszke elől jós szava még örökünk:
Non omnis moriar... Te meg én még hinni akarjuk,
Mert gyökerink közösek, új rügyeink is az ős

Mélybe merülnek s így osztatlan földből erednek.
Nagynak gondolod, ám mily kicsi mégis e Föld!
Már ma is oly nagy, s egyre ijesztőbb lesz a szegénység -
Jó a tudás kereke, mégis rosszra forog.

Nincs olaj-étke, a mécs már kínnal küzd a sötéttel,
Reszket az emberi láng, elfújjuk mi magunk.
Engem már most fojtogatón bekerít a sötétség:
Napnak fénye helyett hozza pokol sugarát.

Mondd, hogy megmarad itt ez a rég ércnél maradóbb mű,
És ha igen, lesz majd még, aki érti szavát.
Emberutód, aki érzi az ősei hajdani gőgjét,
Mondd, lesz itt, aki győz? És ha igen, fog-e az

Győzni valóban? S úgy fog-e győzni, hogy illeti azt majd
Akkor még ez a név? Lesz lehetőség, és
Lesz-e jogunk büszkének lenni az emberi névre?
Nyugtass meg vele: lesz, mert tudatunk hamarost

Mint a gyerek, felnőve megérti a dal szavait, hogy
Szép üzenet kötelez, mert a jövőnk a miénk.

Budapest, 1983. október 30.

Hónaptár

Megszépítő fátyol,
Selyemként suhogó,
Lágyan földre boruló,
Fehér pihepaplan:

Békébe süppedő,
Búzamag-takaró,
Karácsonyhozó
Decemberi hó.

Fülcimpa-csipkedő,
Tenyércsiklandozó,
Hóembergurító
Piros arcú gyerek:

Sóhaj-dermesztő,
Szánkósiklató,
Csikorgó-ropogó
Januári hó.

Orrfújó, köhögő,
Hólapát-koptató,
Csizmatalp-áztató
Füstös unalom:

Csöpögő ereszű,
Latyakba toccsanó,
Cinkeszomorító
Februári hó

Könnyes-vidáman
Telet búcsúztató,
Foltokká szakadó
Nap rágta lepel:

Csillogó olvadás,
Hóvirágfakasztó,
Tavaszcsalogató
Márciusi hó.

Budapest, 1983. december 19.

Októberi délelőtt

Kint ülök a levegőn, én beteg,
S tűnődve nézem a kék eget.
Meleg takaróm a szeretet
És a fény nem bántja szememet.

Most akár alhatnék is - gondolom.
Megmozdult egy levél - s a lukon
Napsugár fut végig arcomon.
Érik a szőlő a lugason.

Néha a disznó röffen az ólban,
Néha a kakas pöröl a porban,
S Nagymama áll az ajtóban.
Szárad a tiszta a madzagon.

Elálmodoztam. Valaki szólít:
Nézd csak, mutatok neked valamit!
Nézem - vak még a pici legény -
Nyúlfi alszik néném tenyerén.

Csendben figyeljük.
Látszik, hogy nem fél,
Összegömbölyödik a kis fehér,
Szuszogva szundít a kéz ölén.

Átballag az ősz az udvaron,
Béke dong körül és nyugalom.

Albertirsa, 1984. október 21.

Kérdező

Nézd, a papa mit csinál?
Bodzasípot öblöz.
Ha te abba belefújsz,
Táncot rop az ördög.
És az ördög mért nevet?
Névnapjára ma kapott
Ördögbőrből kalapot.
S a kalappal mit csinált?
Reá rögtön varratott
Sárkányfogas szalagot.
Hát az apu mit csinál?
Kötöz neked labdát.
Az a labda mire jó?
Hogy kidobd a Julcsát.
S ha a Julcsa alszik?
Felkelted a fruskát,
S kidobod a lustát.
És a Julcsa mit csinál?
Hogyha kérdesz furcsát,
Elkapja a labdát.
És a mama mit csinál?
Süt neked szép tortát.
És a torta milyen lesz?
Öt kis fehér gyertyás.
És a gyertya mért fehér?
Ha elfújtad a gyertyát,
Kérdezd meg a Dorkát!
Hát a Dorka mit csinál?
Hogyha sokat kérdezel,
Megeszi a tortát.

Budapest, 1984.

Altató

Húzódik a Nap palástja,
Bíborszínű paszománya
Vékonyul, elfakul,
Méltósággal elvonul.
Lassan-lassan alkonyul.

Sötétedik, alkonyodik,
Két virágom becsukódik.
Két virágom szirmaira,
Lecsukódó pilláidra
Álmod lopva ráborul.

S eközben a kinti tájra,
Az elalvó kerti fákra
A leszálló sötétség
Égig érő, sötétkék
Palotája tornyosul.

Aranypettyes kupolája,
Holdsarló a koronája,
Aranyszöges kapujába,
Holdvilágos udvarára
A Göncölszekér begurul.

Budapest, 1984.

Novemberi séta

Az ablakon gyöngyözve megül már a pára,
De még rásüt a Nap a jegenyefára.
Fagy volt, s hogy mostan szorosabbra vonja,
Foltokban szakad le sárga inge róla.

Kifakult szövete a távoli nyárnak,
Emlékké szelídül zöld színe a tájnak.
Deresre őszül már a kertben a fűszál,
Ritkuló sűrűjén fázós hangya kószál.

Befagyott hangja a hajdan-hetyke úrnak,
Szűk napjai vannak a legényrigónak.
Szomorún aranylik gyűrűje szemének,
Kelletlenül száll el, ha közelebb érek.

Orromat száradó leveles dohánya,
Csavarja November haló aromája.
Meghúzták már az ősznek lélekharangját,
Az utcán búcsúzót kopognak a csizmák.

Kinyílik a kertnek utolsó rózsája,
Mindszentkor lehervad az ősznek sírjára.
Fehérré lesz kezem, köddé leheletem.
De jó, hogy beérve ajtóm betehetem.

Budapest, 1984.

Tihany

Állunk a gerincen. Alattunk a Balaton szíve.
A testből Füred felől gyűlik a vére
És Aszófő felé hajlik az aorta íve.
Arról jöhetett hajdan a martalóc török,
S Apátiból kisültek a gyaur ördögök:
Az igaz hit szent műve immáron örök.
De - nézd, ott messzebb, majd megmutatom -
Időtlen időkkel, törökkel dacol a Rom.
Kövei hirdetik: megég mind, ami gyom,
De a templom a pusztulás fölé magasodik,
És soha a romboló, de győz mindig az alkotó hit.
Mert a hit szigete ez. Mindegy, hogy ez a hit
Latin, kijevi vagy magyar; hogy porrá vált királyok
Akarata hozta, s hirdették kőkemény barátok,
Kiket idéznek zord sziklalakások,
S nyugodni nem hagynak éretlen utódok.
A fehérvári út egyházat hozott és államot:
Szegényvérből emeltek a papok templomot.
Mindegy. Nyögve bár az Apát igáját,
S átokkal foltozva elszakadt hálóját,
A halász mégis elmondta estéli imáját.
És a kunyhókból a bizakodó hitet
Ki nem űzhette csontfagyasztó hideg,
Se nyomorba lesújtó egyházi tized.
Nézed a Balaton háromszoros vizét.
Érzed történelmünk borzongató szelét.
Az Akasztó-dombon sóhajt az elítélt.
Eddig a valóság. De te itt - bárhova is lépj,
Bejárod az álmok és költők menedékszigetét.
De vigyázz, nehogy megtörd a mese erejét!
A Külső-tó felé - éppen itt mögötted -

Hallgass most, ne szegd meg a csöndet -
Az öreg király nyája békésen legelget.
S mert megfogant a bősz Balatonnak átka,
A gyönyörű tájban az aranyszőrű nyájat
Nem őrzi többé „Tihanynak riadó leánya".
De őrzi a regét a hegyek vonulata,
S az ősz Balatonnak megkövült iszapja
Tanú rá, hogy ahol jársz, az mesék birodalma.
Aszófő felé hajlik az aorta íve,
A testből Füred felől áramlik vére,
Állunk, és magába zár a Balaton szíve.

Budapest, 1984. november 14.

Rege

Szalagot köt rá
A karcsú hajó,
Lassan magára
Simítja a Tó.

A tükre békés,
De titkos a mélye.
Innen a legszebb
A vizeknek szépe.

Derűsen fénylik,
Álma szelíd,
Alszik a nagy víz:
Tengert álmodik.

Budapest, 1984. november 15.

Esteledik

Láthatatlan úsznak fenn
A redős homlokú cirruszok,
Rájuk a Nap valahonnan
Még búcsúfényt ragyog.

Fényesedik túlnan a Hold,
Lassan besötétedik
Alul a lankás táj már:
Baranyában esteledik.

Siklós, 1985. május 17.

Pókmese

Volt egyszer egy vízipók,
A neve: Vízi Zsolt.
Vára buborék,
Kertje moszatból,
Udvara vízből volt.
Ablakából nádimuzsika,
Ajtajából vízi zene szólt.
Ennek a póknak csuda kincse:
Három picipókja volt.
A csíkos picipók,
A pöttyös picipók
Meg a keresztes picipók.
Ettek ám a kis szopók!
Később meg fogytak erősen
A pók-cipók,
És nőttek is szépen
A pókpopók.
Nem voltak ám mindig jók
A picipókok!
Voltak időnként
Fura pókok is,
Haspókok is
Meg csudapókok is...
Lett volna hát a szidásra jó ok,
S elmaradhattak volna a bókok,
Hogy a picipókok:
A csíkos is,
A pöttyös is
Meg a keresztes is:
Egytől-egyig aranypókok.
Így nőttek-növögettek

A pókruha-koptatók,
Vízitánc-ropók,
És néha jöttek az iskolából
A pók-rovók...
De idővel felnőttek
A picipókok,
És ma már ők is
Komoly, nagy vízipókok:
Apapókok,
Anyapókok,
Pókanyók és
Pókapók.

Kaukajärvi, 1996. jan. 21.

Laudetur Medicina!

Vibrio cholerae,
Yersinia pestis és
nyúlóskarú cancer.
Semmit sem tud a védtelen ember.
Pusztul teremteni-erős, egyszeri teste
a félelem és a hiú remény gúzsába kötve,
s napok alatt - vagy csupán órák heveny
műve, hogy tudata az enyészeté legyen,
ha a molekulák kegyetlen tánca
kedve szerint a semmibe rántja.
Vagy csendesen dőzsöl benne
öngyilkos gyilkosa, saját őrült sejtje,
miközben értelme a megoldást keresi,
s már-már elhiszi magának - megleli,
amikor a ködben törékeny gallyakat
tapint az ujja, s örül,
hogy fára találva
belekapaszkodva
megmenekül.

Budapest, 1983. október 19.

Arckép

Jár a világban. Falevélként sodorja a sorsa.
Arra vágyik csak, hogy jót gondoljanak róla.
Nagyon szeretné másoktól e jót megérdemelni.
Álmodni akar, s messzi-távol menni.
Kötél-hibái és gátlás-láncai örökös rabja.
Ypszilonját sok érdemes őse méltatlanra hagyta.

Rohanó mai szelektől porba lábad szeme.
Élő húsát-vérét anyja földnek kötelezte.
Keresvén a múltban a jövőt elmúlandó testtel
Akar élni úgy, mint becsületes ember.

Budapest, 1983. december 3.

A szonett dicsérete

Puszta forma. Rímei feszesen zárkóznak sorba,
De bennük egymásra csengve emel az égbe,
Röpít, időbe-térbe bele nem férve
Szerelmek kínnal lobogó lángja és korma.

Fekete szemek villognak rám sorról-sorra,
Hófehér nyakon sejtelmes gyöngyök fénye
Igéz másik szempárt, s az nézi mohón, rajongva, félve -
Vagy megtört test hajol bennük szelíden porba.

Petrarca szólít általad reneszánsz kertbe,
Vagy a fáradt Michelangelo sóhaját hallom,
Elzsongítva vagy feltüzelve érzem egyetemességed.

Ez vagy nekem Te, Szonett, a versek verse.
Szolgáid csak, bűvös Donna, a múló gyöngy-divatok,
Mert éltetve magadban hordod az örökifjú Szépet.

Budapest, 1983. december 12.

Szalonnasütés

A sötétség körbelapult
A fák tövére.
Csöpög már szalonnánk
A puha kenyérre.

A füstös-víg kényelem
Ropog és sistereg.
A tisztes távolban
Szúnyog-had szédeleg.

Táncolnak előttünk
Pirosszoknyás lángok,
Harapva-emésztve
Dűlnek a hasábok.

Bámuló szemünkben
Pici lidércekkel
Csodát nézünk-fejtünk
Ősi igézettel.

Arcunkon átlobog
Sámántüzek fénye,
Megjuházik bennünk
Ősapáink vére.

Megnyugszunk, pihenünk.
Csendesül a vágta.
Most egy kicsit szünetel
A létért folyó portya.

Korunk máglyáját
A fény eltakarja,
S feledjük, hogy mi vagyunk
A fehér lovak rajta.

Roskadó tüzünknél
Éled a reménység:
Mindig ilyen álmos-szépek
Maradnak az esték.

Tihany, 1985. augusztus 5.

Fullánk maradt bennem a nap

Fullánk maradt bennem a nap,
Pedig tépett szárnnyal lehullt dühöm,
A sárga-fekete, karcsú
Lobsebű darázs,
De marása parázs.

Fullánkja belém szakadt, éget a nap,
Mert ég, lüktet és zsibbad
A seb, az átkozott jajú,
Vöröslő szégyen:
Kitört a lényem.

Szúrva-sebezve tanított a nap:
Ostoba is egyben, akin
Az indulat lehet az úr.
Mert bennünk cipóra dagad
És szégyenné gennyed minden harag.

Budapest, 1985. augusztus 10.

Petőfi és Arany

Volt ereje meghalni
És jósolni előre,
De a romokon mi lett
Volna Belőle?

Tán csodálom a hőst,
Mert harcolni nehéz.
De mivé lett volna,
Ha ***utána*** körbenéz?

Halni tudott,
De temetni nem tudott volna.
Megmentette, hogy lebukott
Csillaga a vérmocskos porba.

*

Mert a fiatalság nem tud temetni.
Rohanni tud csak a nagy semmibe
Ezért kell őt önmagán védőn átvezetni.
Mert nehezebb ágyban, párnák közt halni meg.

A Másik túlélte és siratta.
Őt és az Ügyet sohasem feledte.
Keresztjét - e nagyot - büszkén vitte, bár rogyott alatta,
De azt a kicsit amikor kapta, azonnal letette.

Halni nehéz, ifjan és hősként,
De gyújt az eszme, elragad a tömeg, a láz.
Nehezebb élni tovább, szál-egyedül, önként,
És alkotni, mikor az ember megtört walesi bárd.

Benne a Halottat tisztelem,
A tragikus lángot, az ifjúi tüzet.
De ha lenne még vezetőm- Istenem,
Az Ő lenne, az élő, játékos-bús Öreg.

Budapest, 1985. január 10.

Apámnak

Tudom, a jóság
Nem törleszthető adósság.
Tudom, a hála
Sértő viszont - ajándék,
És tudom, hogy nem elég a szándék.

Tudom, önzés
A szeretet. Ön- és
Közámítás, mert
Annál gazdagabb a gazda
Szeretet-vagyonát minél bőkezűbben osztja.

Ezért nem vagyok jó,
Ha a szeretet fojtó
Bilincsét verem Rád:
De nem szabadulok belőle én sem:
Nem bírom másba fojtani önzésem.

Fogadj el hát ennyit
És ne köszönj semmit.
Bocsásd meg nekem,
Hogy rabságba vetlek.
Bocsásd meg, hogy önző mód szeretlek.

Budapest, 1986. július 10.

Hagyaték

Száll a szitakötő, fénylik a Napban.
Röppen a cinke, ha az ág pattan.
Hajlik a fűszál, a hangya szaporáz.
Lebben a levél, csillan a tó,
Piros a vérem és fehér a hó.

Csend van itt. Csak a harkály fúr.
Nem irigyel senki, pedig én vagyok az úr.
Vagyok most egymagam a Törvény, a minden.
Lebben a levél, csillan a tó,
Piros a vérem és fehér a hó.

Úr vagyok. Úr, míg magas személyem
Elenyész odalenn, az összeoldó mélyben.
Mert tudom én, hogy igazság csak egy van:
Lebben a levél, csillan a tó,
Piros a vérem és fehér a hó.

Úr vagyok és tenger sok a kincsem,
Mert számomra e semmi a minden.
És óva maradjon utánam e kincs:
Lebben a levél, csillan a tó,
Piros a vér és fehér a hó.

Budapest, 1985. február 12.

Köszönök tiszta partokat

Törött árboc-gerinccel űzött a félelem
És kaján hullámok szennyes habja lökött
Hozzád a szürke magány-tengeren,
Őrültként, ki a rosszat nem hiszi el.

Kikötő cölöpöm így lettél Te nekem,
Szerencsés hajónak ember-hajók között.
Mert ide jövőmet bizton kiköthetem,
Tudom, a vihar többé soha nem viszi el.

Rögzíts hát magadhoz bizalom-kötéllel.
Tarts meg e mostani vészterhes árban,
És engedd foltozni tépett vitorlám.

Majd bocsáss utamra: nem hagylak én el.
Távoli, tiszta partokat mutattál, bátran
Indulok már, bő rakománnyal térve meg Hozzád.

Budapest, 1986. szeptember 14.

Úgy simulnék Hozzád

Úgy simulnék Hozzád
Hogy észre sem vennéd,
De a bajban Rajtad
Kemény páncél lennék.

Lennék álomadó
Meleg takaród.
Lennék, ha lehetnék
A legjobb-akaród.

Budapest, 1986. december 25.

Átkozott szerelem

Kiszáradt rétemről
Koszorút kötöttél,
Lehajtott fejemre
Kikericset tettél.

Te, ki a jót bennem
Fojtóvá fokoztad,
Mint leendő bűnöst,
Rögtön megátkoztad.

Szeretni szeretvén
Szeretni ne merjek,
Őszinte Tehozzád
Sohase lehessek.

Legszebbik énemet
Önmagamba zárjam
És ott is még titkon
Rongyokba ruházzam.

Hogy amire vágyom
Egyben féljek tőle
És ne szabaduljak
Soha ki belőle.

Nekem ha Te adnád
Jó ételekbe féreg,
Kerüljön borodba
Tőlem kapva méreg.

Hogyha mi éltetne
Becsületem bánja,
Minden nekem fájjon
Ami Neked fájna.

Végül hogy az átkot
Boldogan fogadjam,
S ahelyett hogy űzném,
Őrizni akarjam,

Megfoganva bennem
Ne haraggá váljon,
Amiért lesújtott
Könnyem is megáldjon.

Budapest, 1987. október 9.

Minden lehetnék Teérted

Harminchat és fél fokon égek.
Lennék mosolygó cseléded.
Minden lehetnék Teérted,
De amit nem adhatok:
El nem fogadhatod.
Harminchat és fél fokon lassan elégek.
Jobb, ha meg sose érted.

Budapest, 1987.

Mint Napjával bolygó

Önző módon vonzva
Soha meg nem tarthatsz,
Magadtól taszítva
Magamtól nem védhetsz.

Úrrá lesz rajtam a törvény:
Kipusztul rólam az élet,
Mert tudván tudlak
És mégis reméllek.

Mint Napjával bolygó
S mint két anyaszülte -
Véges percekből lett

Végtelen örökre -
Amikor széthullunk,
Akkor hullunk össze.

Budapest, 1989. május

Remegve

Olykor az ujjaimban
Remegve feszül meg,
Hogy egyetlen szál hajad
Százszor erősebb,
Mint minden bennem eddig
Görcsre kötött erkölcs
És minden marokra fogott
Kőkemény akarat.

Máskor meg félredobban
Ez a vergődő rongydarab,
Mert hirtelen meglep
A keserűszép gondolat,
Hogy Belőled csak egy van.
Egy. És én hogy mondjam
Kínlódva meg Neked,
Szeretlek, védd Magad!

Budapest, 1989. november 19.

Vénusz-torzó jaj-kiáltása

Égő tüzemnek nincsen melege, lángja.
Bennem csak füstös kétségek vannak.
Nem leszek hát bilincse annak,
Kinek nem lehetek röpítő szárnya.

Ölelni-emelt karjaim csonkjai fájnak.
Sima testemen hideg patak,
Esőkönny-barázda halad,
Állok, s nem ismerem útjait a vágynak.

Megrepedt márvány-sebemből
Nem folyik ki semmi,
Ereim szárazok.

Menekül taszító közelemből
Aki el tud menni.
Egyedül maradok.

Budapest, 1982.

Magány

Ma elszáll az ötlet
Fáradt fejemből.
Ma kihull a célom
Erőtlen kezemből.

Ma mire a rímet
Végre kieszelem,
A féltett gondolat
Nyakát kitekerem.

Ma nem segít a dac,
Nem segít az írás.
Tántorgó tollamban
Megremeg a sírás.

Ma fájón kong fel
És üresebb a hang.
A szívem ma
Félrevert harang.

Köd lett és csend.
November hirtelen.
Nem tudom miért,
És ki tette ezt velem.

Budapest, 1986. november 20.

Éjféli vadászat

Amikor az este a fákra ránehezült,
Kigyúlt a Hold és lassan elült
Már a nappali lárma,
Aludni tért a hangyaboly
És vadászni indult a nagy bagoly.

Ráterültek puhán tollai a szélre,
Berepült az árny a susogó éjbe.
Ijesztően picit roppant a gally,
És az avaron csillogó fényeken
Végigborzolt fagyos kezével a Félelem.

Nyomában megtorpant a neszezés,
Egyet szisszent és szétszakadt a sötét.
Aztán elsimult az avar,
Az árnyék lassan végignyúlt a tájon
És harmatot szuszogott a mélyülő álom.

De mire a határ másnap feléledt,
Mire felzsongott a buzgó hangyaélet,
A harmatot felszívta a Nap
És többé semmin se' látszott,
Hogy a Magány az éjjel szívekre vadászott.

Budapest, 1986 - 1987.

Északfa

Ezüstkérgű nyírfagallyát,
Szívemre tört magány jaját
Csontkezével fagy roppantja,
Sóhajommal behavazza.

Állok egy szál bús-egyedül,
Mint északfa párja nélkül:
Dércsipkémet Nap befutja,
Csillogóra aranyozza.

Állok egy szál bús-egyedül,
Mint északfa párja nélkül:
Szemem fátylát Nap befutja,
Csorgó könnyem aranyozza.

Tampere, 1990.

Holott idejöttem

Mi közöm, mi közöm
Ebben a világban,
Ez én ős hazámban,
Sötét Télországban?

Holott idejöttem
Utam elvesztettem,
Magos fenyők között
Bizony eltévedtem.

El is-eltévedten
Léptemet vétettem,
Tépő szélviharnak
Kénye-kedve lettem.

Hirtelen borultam
Szomorú virágba,
Véremet serkenő
Szederinda-szárba.

Hulló búbánatnak
Jegébe fagyottan
Távoli tóparton
Árvául maradtam.

Nincsen is egy madár
Az ki hozzám szállna,
Nincsen is egy szarvas
Az melyik elvinne.

Ebben a határban
Kívül-belül fázok,
Virágos mezőre
Már sohse találok.

Tampere, 1988. október.

’84 Karácsonyára

Hóhideg mindenütt
Kint a téli tájon.
Fagyos szelek fújnak
Széles e világon.

Szeretet, világíts
Mélyzöld fenyőágon,
Halom piros alma,
Lángolj barna tálon!

Ringass védőn minket
Megvalósult álom,
Boríts be békével
Ősi-szent Karácsony!

*

Nem tud most mást adni,
Így van ez szegénnyel,
Befűtök hát nektek
Szívem melegével.

Békét és nyugalmat,
Jót minden tagjának,
Boldog Karácsonyt
Az egész családnak!

Budapest, 1984 december 23.

Az alma és a kukacok

(MESE LA FONTAINE UTÁN 1985-BEN)

Sok gazda közt nincs nyugalma,
Pusztul egyre, férgesedik az alma.
Milliónyi kukac marja,
Veszekszik és hízik rajta,
Társa jussát elvitatja,
Egymás torkát átharapja.
A főkukacok összeülnek,
Szónokolnak, elnökölnek.
Meghozzák, mit eltörölnek,
Milliókat nyúznak, ölnek.
Meggyilkolva dicsőülnek,
Egymás száján üdvözülnek,
A jövővel üzletelnek.
Megtárgyalnak, meggondolnak,
De gyűlnek a bonyodalmak:
A tartalékok egyre fogynak.
Mit el tudnak, elnapolnak,
Kit megettek, elkotornak
S nyilvánítják hősi holtnak.
De semmi sem elég a kukacnak,
Hát legott pártokra szakadnak,
Új fegyvereket kutatnak,
És egymásnak esik a kukachad.

*

Itt van vége a mesének.
Teljesen mindegy, hát ne kérdezd,
Hogy végül a pálma kié lesz,
Hogy East győz-e majd, avagy West,
Mert minden kukac rajtaveszt,
És az alma üres lesz.

Budapest, 1985. augusztus 24.

Városi csendélet

Piros-tilos.
zöld - rohanás,
tülekedés-tolakodás,
beleböknek oldalamba,
fagylalt csöpög a hajamba.

Ott a sarkon mozi reklám:
agyoncsapták, kirabolták,
három hulla meg nyomozás,
ribillió, szenzáció,
itt látható a nagy bunyó!

Aluljáró-felüljáró:
szembejön egy pop-kamasz,
rám bámul egy bamba arc,
kezében lobog az újság -
ugyan vajon mi az újság?

Kishírek a nagyvilágból:
elrabolták, meggyilkolták,
felgyújtották-robbantották,
telepítik, mint kiderült,
kipróbálták és sikerült.

No, de gyerünk, nincs idő,
sietni kell. Talán haza?
Tova tovább. De hát hova?
Sietnünk kell. Menni-menni.
Úti célunk a nagy semmi.

*

Rohanás közben
keresztülnéztek rajtam,
keresztülmentek rajtam,
autósok, motorosok,
gyalogosok, sok-sok.
Sok. Sokk. Elektrosokk.

Budapest, 1984.

Áldozat új isteneknek

Itzlikés a napban,
Bestia a papban.
Egy vérgőzös sugár
Elborult agyakban.

Megtöltve a fegyver.
Halált hoz a vegyszer.
Játékszer az élet,
Játékos az ember.

Kéjjel a maszatban
Kotor avatatlan,
Egy világ fetreng
Kínban, daganatban.

Kitépett szívvel,
Megtört tekintettel
Vérmocskos szentélyén
Összerogy az Ember.

Budapest, 1987.

Szúnyog-emberek ríme

Néha simulni,
Esőben bújni és lapulni,
Viharban a szárnyakat behúzni.
Különben szúrni, szívni
És megint szúrni!

Budapest, 1985.

Napihírek

Olyan, mint az alvó vulkán,
Lábunk alatt fortyog lustán,
S kitör ma vagy holnapután.
Most India,
Dél-Afrika, Pakisztán,
Egymás ellen fenekszik
Hindu, moszlim, fene szikh.
Szu-vas az USA,
Rág a colorado,
És rémhírrel teli a rádió.
Fegyvert kirak Iraq
És Irán is kiránt,
Hogy ne legyen kétség az iránt,
Hogy mi vár itt miránk.

Budapest, 1985. szeptember 15.

Megesküdtél

Híres-neves az orvosi universitas,
Mert ott lakozik a fenenagy tudás!

Karra vett az Alma Mater,
Bölcs szavára hát figyelj!
Tanít vele szépre, jóra,
Csak sohasem a valóra.
Belédvési - emlékezz és megfogadd:
Embertársad önzetlenül gyógyítsad!

Tanulsz éjjel, tanulsz nappal,
Küzködsz kazal tananyaggal,
S egyszer majd - ha sikerül,
Klinikára, körzet-hová bekerülsz.
Megesküdtél, s ősi esküd megfogadd:
Embertársad önzetlenül gyógyítsad!

Ha nincs is mód és nincs is hely,
S akkor is, ha nincs mivel.
Ha ággyal, fejjel és gyógyszerrel
Minden szaktárs üzletel,
Megesküdtél, s ősi esküd megfogadd:
Embertársad önzetlenül gyógyítsad!

Salus aegroti suprema lex?
Jobb, ha nem is kérdezed.
Divatjamúlt ez a törvény,
Ma már más a követelmény.
Megesküdtél, s ősi esküd megfogadd:
Embertársad önzetlenül gyógyítsad!

Mint tudod, ma a szabály: ha adnak
Fogadd el - és tartsd meg magadnak.
S ha beteged nem fizet,
Hát magára vessen, ha meggebed.
Megesküdtél, s ősi esküd megfogadd:
Embertársad önzetlenül gyógyítsad!

Mást te se tudsz és nem is tehetsz.
Szemérmes nagyon te se lehetsz,
Mert az alapfizetéssel
Hiába dacolnál a kivetéssel.
Megesküdtél, s ősi esküd megfogadd:
Embertársad önzetlenül gyógyítsad!

Lihegve mászod a szamárlétrát,
Közben megvesz a gőg és a hiúság.
De minél magasabbra érsz, ne feledd:
Annál jobban látszik a feneked.
Megesküdtél, s ősi esküd megfogadd:
Embertársad önzetlenül gyógyítsad!

A beteged árván fekszik,
Teheted vele, mi neked tetszik.
Ember volta megtaposva,
Hiába vár jó szavadra.
Megesküdtél, s ősi esküd megfogadd:
Embertársad önzetlenül gyógyítsad!

Akkor is, ha tapasztalod,
Hogy az egész nem asztalod,
Hogy jóságod tehetetlen,
Változtatnod lehetetlen,
Megesküdtél, s ősi esküd megfogadd:
Embertársad Ember módra gyógyítsad.

Budapest, 1985. március

Budapesti május-est

Füstöt hoz felém most a szél,
Orgonaillattal vegyest.
Állok az ablakban és nézem,
Miként borul rá a zsúfoltan
Morajló városra szelíden
A messzibe nyújtózó májusi est.

Szemközt a hegyen egyre több a fény -
Felette a Hold udvart ereszt.
Mögötte már működnek a bárok,
Csillog a színház, harsog a diszkó
És Duna-habban fürdik a reklám.
Azt mondják, szép Budapest.

De a mentő rohan, süvít a vész.
Lehet, utolsót sóhajt a beteg,
Ki igazi májust tán sose látott.
Álomba simító, meghitt,
Kispados-illatos estét.
Szegény sok ezerből legszegényebb egy.

Mert elszürkül a május, ha ide belép.
Itt a rigók hangja is bereked.
És bár még elég ez a kis orgona
A füstben, hogy álmodjak békés világot,
De félek, majd engem is megemészt
Ez a közömbös, morgó kőszörnyeteg.

Budapest, 1986. május 2.

Hithasadás

Csinált egeiben
Vért iszik az Isten.
Gyönyörű egy Fia
Hörög a kereszten.

A testét megették,
Elitták a lelkét.
Azóta imádják
Akik általverték.

Szép vágyak virága,
Vasszögek világa.
Majd kétezer éve
Gyötrődik hiába.

Kicsorbult szavával,
Hasadó agyával
Örökös harcban áll
Teremtő magával,

Sötét egeiben
Vért iszik az Isten,
Gyönyörű önmaga
Hörög a kereszten.

Budapest, 1986. november

Mint szú vagy féreg

Mint szú vagy féreg, vagy
Dögbogár kitinvértben:
Nem nézem, hogy pusztul a fa,
És él vagy élt, amiből éltem.

Nem lehetek bolyhos méhként,
Csak rovott darázsként.
Rablok a többihez hasonló
Fullánkos falánkként.

Kint zúgó idegen vadaktól
Már biztosan védve,
De eközben óvatlan
Elfogyott a méze.

Jaj, érzésért cserélt erőből
Áll erős fala már,
De teli hullával:
Hideg és üres a kaptár.

Budapest, 1986. január 31.

Ego sum

Mint a többi ember,
Semmi több.
Nem vagyok se nagyobb,
Se különb.

Nem vagyok választott
Kivételes -
Csak átlag, de annak se
Tökéletes.

Mi vagyok én? Másolat.
Zsurlókat, csigákat
Érzek testemben és ősi
Csodákat.

Vég vagyok és kezdet is.
Mint Te, új templát,
Ki jobbik felét a jövőbe
Írja át.

Szívem? Mint a Tiéd.
Én is szeretve ölök
És mosolygó arccal
Gyűlölök.

Látod: vagyok aki vagyok.
Földi kreáció.
Se első, se végső
Variáció.

Budapest, 1986. február 19.

Katarzis

Voltatok mindig és örökkön lesztek,
Kihalt utcasarkon tudom, most is lestek
Gyilkos napi gondok -
Egyszer az életből végleg kizsebeltek.

De rám szükséget most hiába szegeztek,
Arcomba vad igét hiába sziszegtek,
Mert ahol én járok -
Aljas kis pribékek, hiába kerestek.

Ott fénylő egekben fehéren keringnek
Messze kiáltó hatalmas sirályok.
Csontomból az önzés ott kifagy
És nem fogan meg bennem ott az átok.

Nem érzek már szomjat és éhet,
Salaktalan ég bennem az élet.
Nem érnek el a verébviszályok.
Így múlnak perceim, a sok ezer évek.

Nincs most lyukas törvény, foltos határok,
Átszakadt gátak, se szegett szabályok.
Fejetek vétetett, Kín és Erőszak -
Véres és bukott földi kiskirályok.

Budapest, 1986. november 23.

Ars poetica

Fagyos földbe beültettek,
Fagyos könnyel megöntöztek,
Foganva és megszületve
Létbe vagyok számkivetve.

Orrom alá törnek borsot,
Nem kerülöm ki a sorsot.
Nem kerülöm soha jóval,
Vasveretű igaz szóval.

Sáros az út ma az égig,
Nem megyek én azon végig.
Szennyes víz visz kétes révbe,
Nem evezek oda én be.

Zörgő szavak púpos halma,
Elég mint egy boglya szalma.
Ma még lángol, marad üszke.
Mire legyek én oly büszke?

Budapest, 1987. január 16.

Érett ésszel

Kaparj, kurta,
Neked is lesz,
Másért nem száll
Meg az ihlet.

Tiporj jobban,
Neked több lesz,
Mennyit megér
Minden ötlet!

Rúgva nagyot
Hajtsd meg térded -
Nincs Istened,
Csak az Érdek.

Nincs Istened,
Nincs más élted,
Nem számolsz el,
Hogyan élted.

*

Nekem is már
Érett ésszel
Meg kell élnem
Halott szívvel,

Minden álmom
Hullván kővé,
Vérem fagyva
Gyilkos gőzzé.

Budapest, 1988. február 23.

Duna

Napsugaras, kéklő égből,
Hó párnájú, titkos mélyből
Bölcsőjéből előbújva
Csobog tisztán
Sziklaágyán
Nagy kövek közt
Bukdácsolván.

Vadvirágos hegyi réten
Buborékos jókedvében
Tűlevéllel tovafutva
Köve gyérül,
Hangja mélyül,
Hatalmába egyre jobban
Beleszédül.

Gyors vizében pérek rejtve
Mereven ül rájuk lesve
A jégmadár tüskés ágon.
Jönnek sorban
Zavarosan,
Kedve telik habját nyaló
Barátokban.

Felnőve így szélben-rosszban,
Lelassulva fővárosban,
Befogadva kloákákat
Sokasodik
Szigete,
De mélye immár gyászos-üres
Fekete.

Gátjaitól duzzad nagyra,
Partját rontja szennyes habja.
Átkozódva, mennydörögve,
Elfúlva
És feloszolva,
Hullaként ér sötét révbe:
Dicsősége tengerébe.

Tampere 1988. március.

Disztichonok

Nincsen a jóságnál s szeretetnél semmi erősebb,
és igazabb, győző emberi nagyhatalom.

Értelmét elveszti a cél, ha az eszköz erőszak,
Meghal az eszme, ha győz véres holtakon át.

Budapest, 1986. február 22.

Rettegve járom az utat

(KRISZTUS-JÚDÁS)

Rettegve járom az utat.
Sötét az, sáros és züllött.
Átkozom érte az Urat,
Hogy le, ide küldött.

Rólatok levedlett rongy
Száll végre pokolra,
Száll a víg bolond:
A lelkem dalolva.

Bolonddá tették és veszik,
De igaz az átok benne!
Veszett világ vár ma
Sosincs kegyelemre!

Az úr dühöng odafönn,
Láttam kiabálni.
Nincs irgalma többé
A bűnre vigyázni.

Mint ahogyan bennem
Veszni tart a lélek,
Úgy közelít rátok
Pusztító ítélet,

Mert manapság pénzért
Épít bárkát Noé -
Azon ring részegen
Saját veszte felé.

Ködbe vész a biztos,
A bennem-volt Ember.
Ezért fog elnyelni
Titeket a tenger!

Rettegve jártam az utat.
Sötét volt, sáros és züllött.
Megölt engem az Úr,
Mert közétek küldött.

Budapest, 1990. január 30.

Neked így kell futnod

Indulj nehéz útnak
Tiszta, nagy tudással,
Hogy bírd az iramot
Szarvas futással.

Ha közben nem ejted
Szimatul a véred,
Megment a haláltól
Meleg emberséged.

Gyűjts erőt és fuss,
Fuss szívedhasadtan,
Soha ne nézz hátra,
Farkas fut nyomodban.

Indulj hát utadnak
Tiszta, emelt fővel,
Hogy kibírd a hajszát
Embervelővel.

Neked így kell futnod
Három tört virággal.
Talán találsz társat,
Küzdj meg a világgal.

Neked így kell futnod
Mardosó magánnyal,
Talán segítsz rajta,
Küzdj meg a világgal!

Kaukajärvi, 1990. november 18. - 24.

In memoriam Arany János

1.

Szép a kacér szépség, de szebb a szemérmes,
Gyanús, mi sima és túlontúl fényes.

2.

Zöldmázas köcsögben májusi gyöngyvirág:
Pórias burokban nyílik a szép világ.

3.

Maradandó csak a foltnélküli tiszta,
A többit az idő rongyokká szétmossa.

4.

Az egyedül bátor, mi teremtő jóság,
Minden más vakmerő hiábavalóság.

Budapest, 1990. február 10.

Le Petit Prince

Én hinni akarok. Hinni
Emberi csodában, jóban:
De előttem még a semmi is
Most van összerogyóban.

A gyerek eldőlt, sápadtan,
Tisztán a ráhulló éjben.
De nem hagyott hitet -
Csillaga összetört az égen.

Még nyoma is szétolvadt
A sárrávált porban,
Úgy hagyott itt: látva
Vaksötét valómban.

Én mégis akarok hinni,
Hinni az elnyílott szépben -
Valahol elszáradt virágban:
Meghalt emberségben.

Budapest, 1989.

Honvágy

Gímszarvas ha lennék
Ugor hőst vezetnék,
Sebes nyíltól űzve
Szép hazámba futnék.

Általúszva ottan
Tisza-Duna örvényt,
En véremmel írnám
A keresztyén törvényt.

Lápi úton állva
Őrdaruvá válnék,
Kiáltani pórnak
Tatár veszedelmét.

Hunyad madaraként
Királyi címerben
Követném seregét
Dicső ő mentében.

Majd Mohácsot siratnám
Fekete tollammal,
Együtt raboskodnék
Jó Török Bálinttal.

Karikára fűzni
Nem tudna az Udvar,
Erdőn sem lennék én
Fölöklelő vadkan.

De szegénylegénynek
Árva cinegéül
Vállára szállanék,
Ennék tenyerébül.

*

Ha madár lennék én,
Mostan hazaszállnék,
Erdei vad lennék,
Haza is találnék.

Enyhem otthon lenne,
Társat ott keresnék,
Tiszta szép álomban
Magyarul nevetnék.

Kaukajärvi, 1992-1993.

Értelmed

Fagyos világba néző
Kékszemű ablakodban
Gyönyörű egyszeri gyertyádat
Ha kétfelől meggyújtod:
Kanóca egyfelől ha valamiért,
Másfelől ha lángol valakiért,
Másképpen értelme nincsen.

Ha a halálnak felszántott
Bús barázdáidban
Kinyíló mégis-virágodat
Nevetve átnyújtod:
Illata egyfelől ha valamiért,
Másfelől ha bódít valakiért,
Másképpen értelme nincsen.

Bár megrezzenő lángod
Hamarabb ellobog,
Bár lelked lágy viasza
Gyorsabban elcsorog,
Fényed éltetőn ragyog fel,
Szívedben felenged a fagy,
És bennünk megered a mag.

Kékszemű ablakodban
Gyönyörű egyszeri gyertyádat
Ha másokért gyújtod:
Nem hiába halsz, de élsz tovább.
Értelmed másképpen
Elfeledett, cifra halott,
Értelmed másképpen nincsen.

Budapest, 1990.

Egyedül oly nehéz

Mutatok valamit, nézd!
Mert egyedül nézni oly nehéz.
Metsz a kés és
A sebész a zsebben,
A zsebész a szívben
Kotorász.

Mutatok valamit, nézd!
Mert egyedül nézni oly nehéz.
Hegyi a beszéd és
Igazat szólva a száj
Igazra nem talál
Sohasem.

Mutatok valamit, nézd!
Mert egyedül nézni oly nehéz.
Villanó kísértés
Sötét agyakban,
S a végzet avatatlan
Útjára indul.

Mutatok valamit, nézd!
Mert egyedül nézni oly nehéz.
Csintalan gyermekként
Vakmerőn játszik
És aludni látszik
Az értelem.

Budapest, 1990.

Kétsoros

Elmennék esőben, fagyban, hóban,
Ha hinni tudnék a jóban.

Kaukajärvi, 1993.

Ostoba tréfa

Viszketeg élcre futó nyelvedet el ne ereszd:
Ostoba tréfa után kései bánat a csend.

Kaukajärvi, 1995.

Rossz szüret

Szép levelű fiatal tőkéken a jóság mézzel
aranylott. De borát gazdura száron akarja eladni.
Kapzsi darázs, önzés mérge a fürtöt előbb emészti,
Semmi öröm nem lesz majd a gyérlevű kései mustban.

Budapest, 1990.

Zászlónk

.
Pirosa eleink szenvedélye.
Futó szarvasunk lecsöppent vére.
Vezetőnk volt és mögötte kellett
Masíroznunk a rőt halál mellett.

Hófehér szüzességünk a Béke.
A megadás tornyos erőssége.
Gyász, bocsánat és áldott feledés:
Régi sebünkre új kötés.

Zöldje hitünk, fiunk okulása.
Maradékunknak megmaradása.
Zsenge reményünk, hogy ez a Világ
Nem lesz utánunk égett pusztaság.

Kaukajärvi, 1996. febr.25.

Havas ág

Hajlik a kis ág,
nyögi az újabb pelyhet,
amit nevetve hozzácsap a szél.
Fehér a világ,
s tovább görbül az ág.
S a hó is csak hull egyre.

A földre roggyan,
kínlódik még, tartaná a terhet,
de már szakad benne a bél.
Hajlik, hajlik jobban,
Kicsit még, s vége: összeroppan.
És a hó csak hull egyre.

Budapest, 1984. január 22.

Csöndes halotti beszéd

Zöllner Helga halálára

Azt hittük, temetjük, és sírtunk.
Pedig lepergő könnyeinkkel
Ő bennünk él tovább.
Mert tudás és emberség nem múlik el.
Mi, a tanítványok őrizzük őt.
Csak a fájdalom hamvad el lassan,
Hogy porából a tevékeny jóság
És szeretet fája éledje
Időről időre újjá.

Budapest, 1983. szeptember 26.

Aranyhíd

Alattam csendes a tó
És zölden dereng a mélye,
Majd távolabb átoldódik
Szürkébe, kékbe
És észrevétlen
Tengerként ér bele az égbe.
Alattam csendes a tó,
A nádszálat ringató.

Alattam csendes a tó,
S ha kiveszem a lapátot,
Mellettem szoknyáját fodrozva
Ropja a táncot
Egy kis zsivány
Karika-leány.
Alattam csendes a tó,
A nádszálat ringató.

Alattam csendes a tó
És a végtelenbe hív,
Ha követem,
A csalóka vízi ív.
A végén a Semmi vár.
A végén vár a Víz.
Alattam oly nyugodt a Tó,
Az engem ringató.

Tihany, 1986. július 17.

Ősz

Odafenn messzi vágyó gólyák,
Idelenn tétova villanatok.
Elszállnak büszke nagy órák,
Maradnak röpke pillanatok.

Odakinn beragyogó égkék,
Idebenn kifakuló zöldek.
Pereg a zizegő emlék,
Elfedi lágyan a földet.

Budapest, 1986. november 16.

Életem

Életem tátongó pince.
Nyoma sincs benne a bornak.
Nincsen is egyetlen kincse:
Még a szellemek is
Máshova szoktak.

Hajdani telt hasú hordók
Korhadnak a sötét sarokban.
Leng a huzattól az aszott pók
Míg szakadt hálójából
Lepottyan holtan.

Egy bepislogó kósza egérnek
A félelem sebesre fogja a szívét.
Eltört lopóból az Enyészet
Kacsintva szemléli
Félig kész művét.

Budapest, 1987. október 6.

Ősz van

Azóta minden lehulló dióban
Ha a földre neszezve koppan,
Minden virágban,
Ezüst nyárfalevélben
Ha leng a szélben,
Leszakadó gombban,
Gyötrő hiányosságomban
Ő van.

Azóta megnéztem az öccse arcát,
Idegentől azóta hallom a hangját.
Azóta tudom csak, hogy
Millió részletben lehet
Egy embert szeretni.
Bölcsen, megnyugtatóan
Mindig-mindig másban, de
Ő van!

Azóta érzem, hogy mi marad:
A legfontosabb: az akarat.
Téves az elkészült felirat:
Nincs ott.
Ősz van, és végre
Tudom, hol keressem:
Minden megvalósult jóban
Ő van.

Budapest, 1989. szeptember 25 - november 18.

Sirató

Eljöttél, láttalak.
Piros arcú voltál.
Sírtam, pedig tudtam:
Vigasztalást hoztál.

Eljöttél, itt voltál,
A kapunkban álltál.
Mire közel értem,
Semmibe foszlottál.

Mégis, én láttalak!
Valamit mondtál.
Sírok, pedig tudom,
Vigasztalást hoztál.

Én, aki hitetlen -
Mit tesznek az álmok -
Élesebben láttam,
Mint a valóságot.

Most tudom, már mindig
Csak álomban látlak.
Azt mondtad, ne tegyem,
Mégis most siratlak.

Kaukajärvi, 1990.

Nagyanyám

Ember volt, erőslelkű, bátor.
Tanácsot nem kért csak saját magától.
Szívét asztalunkra ízes étkül tette,
Lányait emberré egyedül nevelte.

Dűlt oszlopa nélkül vezette a házat,
Mégse volt kenyere ragacsos alázat.
Szavának vesszejét jóságból kötözte,
Igazát mindenkor tapasztalat szülte.

Ne hidd, hogy jött ősz megtörni gerincét,
Ne hidd, hogy van halál megölni lényét.
Nincsen enyészet a lelkére borulni,
Tudom, belőlem Ő sose fog elmúlni.

Bánatomat ma is hajával szárítom,
Ártó szitkaimat kötényébe fojtom.
Nincs hant vagy feledés, ami Őrá hullna,
Szürke szeme fénye amitől kihunyna.

Budapest, 1990.

Dum amo spiro

Ha meghalok,
Elcsitul inamban a remegés.
Torkomba a jajdulás bereked.
Az erőszak rajtam örökre kicsorbul.
Könnyem többé semmire se csordul.
És mégse lesz lágyabb a kemény,
Mert a bajjal elhagy a remény,
Ha meghalok.

Ha meghalok,
Agyam elveszti a neveket,
Szememből kedves arcok kihunynak,
Számból kiesik a csók,
És kezemből a nektek szánt kenyér.
Már soha nem nevetek,
Szívemből kihull a szeretet,
Ha meghalok.

Szívemből kihull a szeretet
Ha meghalok,
Ha szívemből kihull a szeretet,
Meghalok.

Kaukajärvi, 1991. február 7.

Ne temessetek kőbe, temetőbe

Ne temessetek engem kőbe, temetőbe.
Sötét magányra, örök halálra
Ne tegyetek le engem.

Szórjatok szellőbe, viharba, szélbe,
Ássatok fába, virágba,
Fényt szeretőbe!

Ne temessetek engem kőbe, temetőbe,
Hideg magányba, örök halálba
Ne fojtsatok be engem!

Szellemem az ércet, a márványt nem állja.
Szellemem a hegyeket,
Álmom a felhőket járja.

Az én hangom az eső kopogása,
Madárének, levélsusogás.
Szívem a Nap ragyogása.

Be ne öljetek hát kőbe, temetőbe.
Az én sírom az élet.
Ti ne sírjatok!

Tampere, 1994. június 20.

Csöndesen várd be holtodat

Keresd a jót, a jót keresd!
Ki Téged megszeret, azt szeresd!
Kinek mit adsz, az ajándék,
Kinek az élete jó szándék.

Akkor is keresd, ha nincs hited,
Ha hited már végleg eltipeg.
Ha szíved szép verése átkozott,
Ha igaz Mestered átkozod.

Akkor is higgyél, ha nincs miben:
Higgyél akkor a semmiben.
Ha minden barátod megtagad,
Bosszúdat akkor is megtagadd!

Ha megcsal a végső reménység,
Olvadjon Benned a keménység,
Talán süt még Rád napsugár:
Szárnytörött madarad Rád talál.

Keresd a jót, a jót keresd,
Ki Téged megszeret, azt szeresd!
Ha nincsen Rád szükség, elfogadd:
Csöndesen várd be holtodat.

Kaukajärvi, 1995 okt.23.

Memento Mori

Augusztusi rét lenge lilája,
Régvolt magyarok feltörő álma,
Megsimogatlak és emlékszem.
Emlékszem a lét mulandóságára.

Elmondod ismét, hogy ne vágyjak,
Ne várjak az idén se másra.
Mert itt már nem lesz több illat,
Sem több piros, kék vagy sárga.

Elmúlt az év. Ez többé nem
A füttyös nyár világa.
Te már a tél első futára

Vagy. Karcsú és törékeny,
Mégis mezeink koronás királya:
A Halál vad, fenséges virága.

Kaukajärvi, 1996 március 10-12.

Egybefűztem

Eléd hordom
Amit őrzök,
Lelkemben lásd
Levetkőzök:

Neked adom
Minden gyöngyöm,
Elátkozott
Rút göröngyöm.

Egybefűztem
Sajgó jajom,
Víg örömöm
Eldalolom,

Hogy ezután
Neked zengjen,
Te jó lelked
Rárezzenjen,

Hogy a húrom
Neked zsongjon,
Tiszta szíved
Rádobogjon.

Rám hajolva
Hogy meglással,
Tükörképed
Hűs forrásnál,

Hogy mostantól
Így szeressél,
Vélt bűnökért
Meg ne vessél.

Hogy a rosszat
Megbocsássad,
Mi értékem,
El ne dobjad.

Budapest, 1990. február 10.

Behunyt szemmel

Néha ébren is szépet álmodom.
Fekszem a fűben, szél simít
Gyöngéd szerelmesként
Végig fölgerjedt, izzó arcomon,

És testem issza a Nap sugarát.
Nesztelen suhannak felettem
Az emlékbe a hűtelen percek.
Narancs égbolt ölel át.

Érzem, e bizsergő simítással
A szél és a Nap a bőrömön át
A földi szennyet véremből kimossa.

Vörös és időtlen áradással
Magába ölel a táj:
Testetlen leszek, örök és tiszta.

Budapest, 1986. május 31.

Ha úgy szerethetnélek

Ha úgy szerethetnélek,
Ahogy szeretni szeretnélek,
Elszállna minden gondom,
Félig élt sorsom egésszé lenne,
Puszta világom benépesedne,
Mert Te laknál benne.

Ha úgy szerethetnélek,
Ahogy szeretni szeretnélek,
Jönnének újabb gondok,
Aprók, mindennapiak:
Hogy legyen tiszta inged,
Vetett ágyad és
Meleg vacsorád.
S hogy örökké megújuló
Hit izzon Benned.

Ha úgy szerethetnélek,
Ahogy szeretni szeretnélek,
Kisimulna bennem az összegyűrt lélek,
Értékessé válna az elvetett élet,
Ha úgy szerethetnélek,
Ahogy szeretni szeretnélek.

Budapest, 1989.

Az álmodozó

Íme, itt a kép. Rólad töredék.
Arcod kisimult, álmodozol.
Szemed a végtelenbe néz.
Ó, ha bejutnék, bejutnék

Tekinteted láthatatlan hídján
Gondolataid titkos várába!
Lehet, mint hároméves kislány,
Popsimmal törölném fel a követ,

Egymáshoz ütném két kecses,
Féltett gondolatkelyhedet,
S nevetnék, nevetnék,
Ahogy csak gyerek nevet.

Futnék, s szerelmed egyetlen
Féltett virágát letépném
Én buksi, kegyetlen,
De csak azért, hogy Neked adjam.

A lélegzeted is elállna,
A nekem oly drága.
A virág váratlan halála
Tudom, oly nagyon fájna.

Nem, ne félj! A csoda,
A szép, karcsú Szeretet
El nem törik soha.
Kinő, mint tőből az új virág.

Majd termeidben csitriként bolyongnék
Tapasztalatlanul, félve,
A szívemet tartva fel mécsesül,
Lassan, tétován lépve.

Titkon minden sarokban
Rózsát, sisakot keresnék,
S ha közben meglepnél,
Fülig pirulnék.

Tudom, szelíden mosolyognál.
Sose tedd:
Még csak tanulom lassan,
Hogy mi a szeretet.

*

Szíved szentélyébe ma már
Érett ésszel, halkan,
Hajadonfőtt lépnék, hogy néma
Áhítatod meg ne zavarjam.

Sorba venném az ereklyéket,
Évmilliók lenyomatát,
És féltve csodálnám meg
Gyöngédség-pillangóid hímporát.

Kezembe vennék pénzt is, koponyát is.
A szenvedést róla letörölném.
Jóságodat is kézbe fognám,
S vele neved gyémántba vésném.

Látod, így jönnék lehajtott fővel.
Meg ne riadj hát, ne menekülj.
Ne ijedj simogató kezemtől el,
Maradj és álmodozz nyugodtan.

*

Íme, itt a kép. Az álmodó Ember.
Szelíd és szép arc: szép lehet az álom.
Nyitott szemében tán szívét is látom:
Ember ő, társam és barátom.

Stockholm és Tampere, 1993-1994.

Úgy kutatom szomjasan, bízva

Mint a kisgyerek elejtett játéka
Letörött darabját, vagy mint öregasszony
Boldog mátkaságát, kettérepedt hársfa
Csonka, szenes ágát,
Szenvedem hiányát.

Mint hajszolt nap után békés, csillagos estét,
A védtelenségem csúfos odavesztét,
Szakított szívemre melengető foldást,
Minden jajomra végleges,
Egyetlen megoldást,

Szorongó kérdésre megnyugtató választ,
Köd utáni napfényt, ami nyűgtől száraszt.
Virágok ahogyan kelyhüket kinyitják,
Ahogyan csecsemők
Karjukat kitárják,

Tengeren hányódók a partot ahogy lesték,
S mint ahogy egykoron Megváltónkat hitték,
Úgy kutatom szomjasan, bízva a lelkét
És úgy fogadom
A testét.

Budapest, 1990. december 29.

Lépő lábad előtt

Lépő lábad előtt
Televényföld lennék,
Minden gondolatod
A szívembe vetnéd.

Lépő lábad alá
Termőföld borulna,
Minden dobbanásod
A szívembe hullna.

Budapest, 1986. december 25.

Dal

Ha én Téged szeretnélek,
Szeretnélek
Amíg élek,
Amíg élek.

Akkor is, ha nagyon fáznál,
Tető nélkül
Agyonáznál,
Agyonáznál.

Akkor is, ha éhes lennél,
Kenyér nélkül
Szegénykednél,
Szegénykednél.

Akkor is, ha megaláznál,
Akarattal
Meggyaláznál,
Meggyaláznál.

Ha én Téged szeretnélek
Szeretnélek
Amíg élek,
Amíg élek.

Kaukajärvi, 1994.

Szelíd erő

Gondolj meg minden szót.
Gyógyszer is, fegyver is,
Óvatosan forgasd,
Ha forgatod.

*

Lelked ne legyen penge,
Lelkem vérező.
Hangod ne legyen túl halk,
Hanem mondatod,
Mert fülem, a gyenge
Nehezen hallja meg,
Hogy jót akarsz.
Azt csak a szívem hallja.

*

Zölded legyen a zöldek zöldje:
Érő búzamező.
Magas egedből a tanítás
A tudás gőgje nélkül,
Lágyan, tisztán ömöljön,
Mint éltető eső,
Hogy engem a vihar
Többé ne törjön.

*

Erőd a szelídek teremtő,
Szívós ereje legyen.
Áradó, suhogó szél,
Amely nem forog.

*

Ha szenvedsz, nézz föl a végtelenségre,
Gondolj gyógyító sziget-kékre,

Ítélj, de sose hajts végre:
Az Isteni dolog.
*
S ha nincs Isten:
Allah, Jehova,
Akkor is hittel taníts,
Emberszíved bátran kitakarva.
Taníts, hogy hogy legyek szabad,
S hogyan tiszteljem szabadságodat.
Taníts, hogy ne legyek felületes:
Hogy minden részletben is
Igaz és jó legyek.
Taníts, hogy ne legyek lusta.
Ne azért tegyem
A jót, mert a rosszat
Törvény, erkölcs és félelem tiltja.
Taníts, hogy büntetésem - dicséretem,
Esti fáradt megelégedésem mennye
Vagy a teljesített munka hiánya, napi bűnöm
Miatti poklom egyaránt
Bennem legyen.
És taníts, úgy éljek
Hogy gyónnom ne kelljen.
*
Mert ősidőktől napjainkig
Haragoszölden, mérgesen
Versengve virít és szórja magvait
Az irigység, bosszú, hatalom és kényszer
Tengernyi ragadós virága.
És mindmegannyi azt hiszi,
Hogy ő a legszebb,
És neki van a legigazabb szára.

*

Drága, ha nem bírod már, sírj.
Ordítani csak másokért szabad.
Ha van, ki lenéz Rád,
Fájdalmad hallja, nem szavad:
Könnyed felér a legfölsőbb panasszal.
S akkor is, ha senki sincs, igazad
Mágnessel keresd, ne vassal.

*

Ide nem véső,
Nem pöröly kell,
Elég egy sóhaj
Vagy könnycsepp,
Tán még nem késő.
Nem márvány:
Csak mészkő
Meg homokkő az ember.

*

Szívós vízként, szélként
Szelíden simítva oldj hát
Új formára, hogy benne
Örömöd s örömöm legyen.
Szeretettel kösd,
Mert nincs jobb cement,
És gyöngéden őrizd a formát,
Hogy ne legyek ilyen
Gyarló hite ment,
Hogy melletted szilárdan megálljak,
S majd egyszer porrá is
Melletted váljak.

*

Gondolj meg minden szót.
Élet is, halál is:
Óvatosan forgasd,
Ha forgatod.

Kaukajärvi, 1995. július 22.

Meghatározások

A bocsánat szívverés,
A felejtés kegyelem.
Értelem virága:
Szeretet, szerelem.

Szeretek: megváltás.
Gyűlölök: szégyenem.
Ha szégyen: meglátás,
Megbánás: győzelem.

Bizalmam boldogság,
Reményem védelem,
Megértés italom,
Gyöngédség ételem.

Ha félek, meghalok.
Páncél: hit, alázat.
Az irigység büntetés,
Alázni gyalázat.

Adni a gazdagság,
Kapni csak kényelem.
Bírni nagy bolondság,
Hazudni félelem.

Az önzés önlopás,
A legnagyobb gazság.
A végtelen élet
A legfőbb igazság.

Kaukajärvi, 1995. augusztus 5.

Nekem Téged követni kell

Nekem Téged szeretni kell,
Mert a vihar együtt tördel:
Két fenyőfát közös földből,
Ikreket mint anyaölből,
Minket sorsunk együtt érlel,
Én is halok, ha elvérzel.

Nekem Téged szeretni kell,
Mert szerencsénk együtt ismer,
Mint folyó ha partja nélkül,
Kertje-kihalt kerítésül,
Állanánk csak, célunk vesztve,
Pusztulásra ítéltetve.

Nekem Téged követni kell:
Szent kötés ez, amit rendel
Ember voltunk szíjas rendje,
Gyermekeink segedelme:
Mert mag nélkül lélek törve
Bolyonganánk mindörökre.

Budapest, 1990. február 5.

Neki áldozottan

Vágyó öléből teremtve szökken elő
És méhedbe életet olt a pogány erő.
Jajod úgy hal el lassan, mint a zsoltár,
Véredtől megtisztul ősi, pogány oltár.
Neki áldozottan nem leszel áldozat,
Mert részed ő, s te része és egésze vagy.

Budapest, 1990. március 20.

Pogány szonett

Gombjaid gyilkos sörétként
Fúródnak izzó agyamba,
És az ősi vágy felívelő röpte
Törve csüng, övedre akasztva.

Lásd, ha nem lennék utált erkölcsök
Törött szárnyú rabja,
Leválnának Rólad a gombok,
Rongy és illem tépve szakadna,

Míg pőrén, pogány Istenként
Állanál előttem. Akkor büszke halóként
Szabadon lábadhoz borulva

Kérnélek: emelj vagy tiporj hát,
De vérem pusztító tűzfolyamát
Az öröklét pár csöppjével oltsd el.

Budapest, 1986.

Temesd büszkeségem

Nyüszítek önző,
Űzött emberi vadként,
Szűkölök igézett
Áldozatodként.

Bódultan is tudom,
Hogyan fogsz megölni:
Méreghegyű vágyam
Hagyod belém törni.

Jaj, ne veszíts el!
Vond ki a tőrt:
Legalább elvérzik
Bennem a gőg.

Dacosszép halottként
Eléd rogyó énem -
Gyöngéd férfikézzel
Temesd büszkeségem.

Új létre emelve
Karodban nem félek,
Csak mint az asszonyok:
Remegve remélek.

Budapest, 1990. január 29.

Eskü

Esküszöm szabad akarattal,
Ősi, hajadon alázattal.
Esküszöm: egy teljes életre,
Azon is túli ítéletre.

Esküszöm: hitet, tisztességet,
Minden bajodban menedéket,
Viharban-fagyban is jó napot,
Melletted virradó holnapot.

Akarlak mind a két kezemmel,
Akarlak minden képzelettel.
Foltozom patyolat ingedet,
Dobogó, vergődő szívedet.

Akarom: ragyogjon szád-szemed.
Mesével itatom könnyedet.
Vigyázom szuszogó álmodat,
Igaz harcodban álltodat.

Akarom ölelő két karod,
Akarom áradó szent magod.
Gyönyörrel foganok gyermeket:
Menteni mulandó életed.

Segítlek Téged belátással.
Ápollak írral-tanítással,
S halálod ha Érted előbb jön,
Álmaid halálát legyőzöm.

Szívembe temetve kínomat
Szívekbe ásom meg sírodat,
Lényeged győzni fog testeden:
Az élőt életre esketem.

*

Térdelek. Szabad akarattal
Vedd most tőlem csókom-koszorúm.
Tartsd meg: egy teljes életre,
Azon is túli ítéletre.

Kaukajärvi, 1995 okt. 15-28.

Gemma

Kétfelé tépem a gondodat,
Fonalam sugaras gondolat,
Foltozom vele az ingedet,
Szakadó, vergődő szívedet.

Kaukajärvi, 1995 nov.2.

Tűzijáték

Játszik a tündér. Fésüli, bontja,
Csillogó aranyvarkocsba fonja
És nevetve égre röpíti
Szalagos-gyöngyös tűzhaját.

Szalaga ott fenn szakad szerteszét
És peregve hull le az égi ék:
A türkiz, a lila és a zöld
Szikrázó-titkos tűzvarázs.

Úgy hull, mintha mindjárt retinánkra hullna,
Kezem mintha máris a kezedben volna,
Mintha a mi szívünk örökké dobogna.

Úgy hull mint az álom, mintha Béke hullna,
Ó, ha Földet érne valóságos volta!
Színes havat kell, hogy lopjak a nyakadba.

Tampere, 1995. december 6.
Budapest, 1995. december 18.

Felszívta áldó napsugárral

A csöppség megsimult végtelen
Gyöngén és törékeny-védtelen
Ölelő, teremtő testeden,
Hol jövőt álmodott a Béke.

Kis szíve átütött ingeden
Ott vert az én titkos kincsemen
És bekopogott bús nincsemen
Csöndesen az Isten reménye.

Felszívta áldó napsugárral,
Hintette nyíló hóvirággal
A latyakos télvégi szennyet.

Meleg lett, fény, fű és madárdal,
A szemem tágasabb száz határral,
Mert győzni éreztem a Mennyet.

Kaukajärvi, 1996 január 8-21.

Aritmia absoluta

A tető rám szakad.
Két szobám beázik.
Csillárom, tapétám
Leszakad, leázik.

Paplanom felhasad,
A bőröm lehámlik,
A húsom szétrohad,
A csontom elmállik.

Csak a szívem marad.
Az, amiben Te vagy.
Istenként ver és imád,
Veri a Te imád.

Érted van kibírhatatlanul.
Kopog, de nem érted,
Üt is, de nem érzed
Hogy hív hangtalanul.

Csak kétled és ítéled
Minden moccanását,
Minden kondulását.
Pedig Tiéd az ütem,

És Tiéd a mérték.
Tiéd a botlás is és az érték.
A dalok, a rím-hibák
Zengő, hálaadó imák.

Hát most elveszem
A késed és felmessem,
Hogy lásd: benne vagy.
Gyere, nézd Magad!

Kaukajärvi, 1996. febr. 4.

Búcsú

Fehér alapon kék kereszt.
Széles, végtelen, nyugodt táj.
Befogadott és most nehezen ereszt.
Befagyott gyökér köt, tél és hideg:
Életem kemény, dolgos része.
De béke is, áldott béke,
Hajló nyírfa puha, tiszta kérge,
Sima tótükörben az ég magas kékje.
Tavaszi csillogás, olvadó sínyom,
Szarkák, sirályok, cinkék és májvirág,
És igaz barátok igaz ölelése.
És én, kit utam visszavisz,
Mert letelt az ifjúkor magam-keresése:
Finn föld, testvérként, sírva hagylak itt.

Kaukajärvi, 1996. febr. 2-4.

Játék nemzeti színekkel

Fehér meg zöld: ő jó barát.
Békeharcos, pályatárs,
Ki tisztel téged és megbocsát,
Kinek ismered himnuszát.

Fehér és piros: ő harcosod.
Jegyesed ő és reformátorod.
Testedre tekert védelem,
Kiben eged majd megterem.

Piroshoz zöld: egyetlen hitvesed,
Akitől életét elveszed.
Őbenne oldod fel magadat,
Ővele újul a feladat.

*

Tedd üvegként két szemedre,
Sárga fényed lesz belőle:
Új élet a Nap alatt.
Vedd festékként bal kezedbe,
Ecseteddel keverd egybe.
Szent folyóul öntsd magad,
Ágaidra szétszakadj,
Az o megy át az ny hasad.
És belőlünk megmarad:
A barna föld s az akarat.

Kaukajärvi, 1996 február 25.

Még egy gondolatjel

Vonalas irkalap.
Üres szántás.
Téli, lankás,
Bevetetlen sorok.

Végükön meredő,
Ferde kérdőjel,
Mely mondatlan
Dől el.

Nyitott zárójel
Után csupán
Még egy gondolatjel
Fekszik után,

Vagy vessző.
Esetleg kettő -
Ha idő s tér
Távolán

Gondolsz rám
Egyszer Te is.
És akkor...
Akkor talán

Kacagó, vidám
Három pont...
Három csöpp,
Víg poronty.

De szemem
Könnyes fátyolán
Ez már csak
Álom ám.

Kaukajärvi, 1996. márc. 15.

Altató útközben

Még fönntartod hunyt szemű arcod.
A lenge álmok nehezen bírnak Veled.
Most mégis lecsuklott büszke fejed,
És mint száron a szirom, lágy, kiszolgáltatott.

Izmaid ernyedten pihenik a tegnapot,
Csak szíved ver őrző ütemet,
S fényes hajad hajlik hozzám közelebb.
Nem tudom, hogy volna jobb.

Fordulok kissé - így több a helyed -
De fölriaszt csüggő szemüveged,
Ha karomat párnául hagyom.

Legalább a zökkenés és villanás
Lenne kicsit távolibb, puhább!
Aludj. Úgy vágyom, úgy akarom!

Kouvola-Tampere, 1996 ápr. 4-12.

Páratlanul

Én úgy szeretlek,
Mint a kicsiny a nagyot,
Mint a föld az elvetett magot.
Én úgy szeretlek,
Hogy én - már nem vagyok.

Dacos, lehajtott
Fejeden, sziromszádon,
Csókolnálak egy szempilládon.
Úgy ülsz szívemen,
Mint a virág a száron.

Nyitnálak, mint kulcs
A megtalált ajtaját,
Mint kinek nincs, féltett otthonát.
Mint szemét a vak,
Ki végre újra - lát!

Én úgy követlek,
Mint az árnyék a napot,
Biztosan, mint a ma a tegnapot.
Én úgy követlek,
Hogy én - már nem vagyok.

Helsinki-Tampere, 1996 szept. 22-28.

Advent

Hull a hó,
Ropogó
Suhogó
Zizegő
Fehér
Lepedő.

Betakar
Álmodban
Szívedre
Figyelő
Tiszta
Szerető.

Libben a
Gyertyaláng,
Mocorog
A Gyermek,
Értünk
Születő.

Kaukajärvi, 1996 november

Köszönöm

Köszönöm, hogy e nagy csendben
Hallgatagon itt ülsz velem.
Nem kérdezel és nem bánod
Ha elmerengek távol- s közeli fényeken.

Köszönöm, hogy meleg fészek a kezed,
S bele megnyugvó kezemet
Messziről hazaszálló
Fáradt madárként tehetem.

Köszönöm e néma, vízillatú békét,
Köszönöm a szíved erős verését,
És köszönöm, hogy nekem adod
Életet adó zenéjét.

Ingeden át mérem az időt,
Arcomat emeli-süllyeszti táguló tüdőd,
És nem tudom, hogy Téged köszönlek-e,
Vagy általad kapok levegőt.

Budapest, 1983. december 17.

Október eleje

Reggelente avartüzek szaga jár.
A sirályok déli útjukon kotlanak,
parti ágyukra a csónakok kifekszenek
és tollukba bebújnak a kacsák.

Távoli nyírfaerdők aranyfátylai
acélkék vizébe átomlanak,
a tó beszívja és kifújja az eget,
és páfrányok cirmolják homlokát.

A kőszáli fenyősereg lesbe áll,
mert a tintagombák még pelyhesek
és az áfonyák még félig kócosak.

A berkenye lángja szívre száll,
Pirosa onnan visszanevet,
az őszi sugarak körberagyognak.

Tampere, Santalahti, 2004. október 4-6

Isten hólabdája

Opálos harmados napfénytejbe
merített ködszélű univerzum
földre pergett csillagai susognak alattunk.
Itt sem az irány nem korlátoz, sem a metrum.
Nem is siettet, de meg sem állít.
Lehetne ilyen a halál is.
Szemem és elmém nyugodt,
végtelen, meddő titkokat nem nyomoz,
mert lehullt a lepel:
a végtelen nem fut el.
Legyünk ma itt, holnap túl a horizonton,
utunk varázsnyolcasokat ró egymás körül,
öleléseink pedig romló testünkre a biztonság misztikus
kettős ellipsziseit vésik.

Tampere-Santalahti, 2004 ápr.

Mit gyűjtök Neked?

Legyőzött szorongást magamból,
Kisöpört görcsös ördögöket,
A gondolat fonalát elnyeső ollók
Összetört porát agyamból,
Papírba simuló sírköveket,
Utam elhagyott keresztjeit,
Szép emlékeket, amik újra eszembe jutnak,
Kidobott gyógyszereim dobozát,
Tüdőm felszabadult tágulásait,
Amikor lábaim időben célba futnak,
Végre nyugodtan átaludt éjszakát,
És utánuk a frissen nyújtózó ébredéseket,
Minden magam ellen megnyert csatát,
Befejezett munkáim örömét,
Csillapult esztelen kapkodásokat,
Elszorult torkom kimetszett gombócait,
Ismét eldúdolt dalokat, felszálló kétely-ködöket,
Értelmetlen öngyötrések megfordított szögsorát,
A restség kiirtott gócait,
Begyógyult sebek lehullott varát,
A bizonytalanság kifésült kócait,
Elejtett ordító vádjaimat,
Amiért korán szültek és életben tartottak -
Amit már lemostam magamról,
Az elátkozottság magzatmáz-sarát,
És a hangyatudat szorgalmával
Gyűjtöm a megújulás mámorát.. mit is

Kockás abroszból gömbölyű mosolyt,
Komolyból vidámat, viccből a komolyt,
Kártyákból az adu ászt,

Megnyert játszmák nyerő lépéseit,
Minden jelet, ami jóra fordul,
Szóró pontokból pontos logikát,
Az örök változás villanó fényeit
Napsütötte levelek táncából,
Tojások pelyhes ígéreteit,
Érintést tágas, kék tavak simuló ráncából,
Selymes kavicsok gördülését
Gyereklábak alatt,
Puhán szaladó kereket, ami nem csikordul,
Szelíd hullámokat és szeszélyes csipkét,
Amit homokból fodroz a szél –
Örökzöld völgyeket és hegyek fehér havát,
Figyelmet, ami vissza nem beszél,
A csend szétszóródó csillagszavát,
Sugárzó, csókos üdvözléseket,
Barátok ölelését, a szeretet gejzíreit,
Ami mélyünkből tör fel
És fellocsol minket a mélyből -
Az önfeledt nevetést, amiben
Pezsegve oldódik a halál,
És az alvilág összes törvénye
Gyöngyözve kipukkan.
Illan és áttűnik..mibe is

Gyűjtöm a földre szállt álmok harmatát,
Az utolsó oldalak derűjét,
A hitet ingyen szórt tudásban,
Tiszta rímben, ami majdcsak kibukkan,
A bársonyos sötétben szálló virágport,
Az örömöt, ha jobbik magamat
Megtalálom másban,
Zúgó szitkok belső elnémulásait,
Megszólaló ősi titkok búgását,
A megfogott lepkék, a bezárt kapuk,

És a fordítva olvasott szavak
Eredendő értelmetlenségét,
Berkenyebogyók üdítő keserűségét,
Savanyúból az édest,
A mézesből a fanyart,
Inas szarvasok szökellő futását,
Szerpentinhez emelkedő kanyart,
A könnyen megmászott fokokat,
Nem remegő öreg kezek képét,
Az elengedett botokat,
Az élet még kititrálatlan balzsamait,
Márciusok megőrzött ibolyaemlékét,
Az őszi avar bódító illatát,
A hazataláló jó irányt,
A megértés fényét égő szemekből,
Az idő és tér gótikus arányait,
Oszlopok és gerincek egyeneseit,
Hiperbolák, hidak és karcsú derekak hajló ívét,
Ívelő labdák rugalmas visszapattanását,
Pattogó tüzek melegét,
Pipacsok lángoló színét,
Tengerek hűsítő habját,
Habzó sörök ízét…mit még

A jövő vízióit, hogy ismét
Megremeg a föld,
Mégis minden élő élve marad,
Atomok és csontok forrnak össze,
Hogy újra táplálva esnek
Semleges esők,
Az ősök megtisztult lelke leszáll,
A fiúk nem lázadnak fel az apák ellen,
A lányok megértik az anyákat,
A számok új rendszerbe csapnak,

A mennyek megint felmagasodnak,
A rohanó idő megáll,
Megállt órák és szívek újra ütnek,
A horizont kitágul,
Hulladékhegyek talajjá bomlanak,
Biztosan csúsznak be a javító hibák,
Sarkukból kidőlnek az ostoba tabuk,
Összeharácsolt vagyonok elúsznak,
Az óceánok új partokat mosnak,
A könnyek árja elapad,
A bálnák borjasak lesznek,
A számítógépek kiköpik a hazug programot,
A sejtek az elrontott géneket,
A méhek és mezők
Nem növelik a hamis magot,
Búzává érik az arany,
Grafittá nemesedik a gyémánt,
Kábítószerek gyönggyé fagynak,
Színes üveg párlódik
Az elfüstölt mérgekből,
A görbe tükör metszett pohárrá,
A szamár bölccsé lényegül,
Ordító helyett tisztelik majd a némát,
Felemelt öklök és kések
Állva maradnak,
A tenyér adásra nyílik,
Megtestesül újra a kenyér,
Keringő vérré válik vissza a bor,
Borrá hígul a megalvadt vér,
De a tengerek ettől ki nem öntenek,
Medrükben megmaradnak a folyók,
Beléjük aktív szennyvizek
Nem ömlenek,
Nem rögösödnek majd meg az erek

És az agyak nem hasadnak,
Békére rendeződik az agg anarchia,
Szívekből lesznek végre a fejek,
Kloroplasztiszok győznek és napenergia,
A bombák terve azonnal felrobban,
Ezer nyelven szólnak majd a rigók,
Ám a megértés nyelve egy,
Mindenütt hallják a bocsánat szavát,
Az áldást kérni és osztani nem kell,
Papból orvos támad,
Az orvosból pap,
Mindenki játszik majd orgonán,
Érdemesek hallják majd a tapsot,
Aki kutató hinni fog,
És hallani süket karmesterek,
Minden gyerek enni-inni kap,
Egy se születik meg korán,
A túlélő kódokat meghagyják vadon,
Helyükre igazodnak a kapcsok,
Csak a látók jósolnak majd vakon,
A tanok tintája letisztul,
És az alkotó ösztönök futnak ..hova is

Tampere, 2005 június

Entrópia: I.

Meg ne kérdezd,

hogy minek tartom az entrópiát,
hová réved el szemem vakuló tükre.
Hogy nappal mennyi energiát habzsolok be,
és éjjel hogy tépem vele magamban a bestiát.

Hogy véresre ölelem-e Benned a Napot,
szívok-e szádról éltető csókesőt,
és erem elvágom-e, amikor szeretőt,
kislányt és Belőled lányos apát faragok.

Mert viviszekció, szólam
test nélkül állani Elébed,
mint szellem és lélekprizma,

hogy fiaidra rólam
átszűrt, szivárványos fényed
töretlen süthessen vissza.

Tampere, Santalahti, 2004 április-május

Entrópia: II.

Kérdezd? Ne kérdezd?

hogy bennem mi az alapállapot,
hogy érvényes-e entrópiám képlete,
hogy a száraz rózsa szép-e még,
s hogy a csókot bornak vagy esőnek iszom-e?

Hogy véresre ölelem-e Veled a Napot,
és elérek-e Nélküled is bele,
hogy az ikaroszi ösztön tép-e szét,
vagy tudatom poklain izzom-e?

Hogy kockát vetve
számot is vetettem-e éppen,
s hogy melyik felem szólt, és melyik hallgatott?

Hogy reméltem-e
magamat nevetve szemed tükrében:
játékom fájón vérigsért, és nem hagyod?

Tampere, Santalahti, 2005 szeptember 9.

Borongós szonett

Üzened: süt a Nap ma is.
Ki a fényre, s carpe diem!
Ám a Nap fénye Nélküled
Nekem már régen sötét.

Néró nem uralja a fázisaim,
Egy Császárom vagy és egy hitem.
Bennem bor nélkül kél tüzed,
És egész Rómám ropogva ég.

Máglyám vagy és kerek erdőm is, akibe
Mesét, varázst, álombogyót gyűjtve
Naponta titkon kijárok,

És bújnék egyre beljebb tüskés rejtekeibe
Sűrű, bíbor vágytól hajtva-űzve,
Mint hajdani boszorkányok.

Santalahti, 2005 szept 26.

Csak itt ne hagyj!

Szellemem, angyalom,
Tündérem, démonom,
Döbbenő-dobbanó,
Libbenő-lobbanó
Picike fényem,
Lidércem, virágom,
Nevető csillagom,
Merre vagy,

Hol maradsz?
Igézlek, idézlek,
Sebes örvényből
Távoli vizekből,
Messzi, mély kutakból,
Futó fellegekből
Kinézlek,
Gyere hát!

Ideérj, itt legyél,
Tévútra le ne térj,
És itt maradj végleg!
Sütöm a vacsorád,
Megtöltöm poharad,
Megvetem ágyadat,
Szemedre csókolom
Pillangó álmodat.

Csak itt ne hagyj!
Csak el ne menj,
Kérlek, maradj
Időtlen időkig
S túl mindenen
Meg nekem!
Mert Te hordozod
Jártodban-keltedben

Újuló reményem.

Tampere, 2005 okt. 28.

Emlékezés Fekete Istvánra I

Mestörpista fején a sarkcsillag.
Vele az emberség ideje elballag.
Ujjaiból nőttek az utolsó ibolyák,
Üresen megdobban fölötte a föld.
Magába issza az elfogyó csend,
És gyűrűibe szívja Őt a tölgy.

Mióta meghalt, sűrű lett a köd.
Ólmos felhők úsznak Látrány fölött.
Kele fázik, Csí messzire költözött.
Cí-nyí hajléktalan és lábatörött.
A malom áll, a Cönde elhallgatott,
És Badányban késnek a hajnalok.

A magam lepusztult erdeiben
Csúszom át az emlékek között,
Lucskosan, tépetten csatangolok,
És repeszt a fagy. Csak osonok:
A kiégett réteken deres homály,
A berek szürke és reménytelen.

Aszfaltnyiladékokon, és síneken
Mint Kitty, gyámoltalanul váltok át.
Magam elé két párás szemet képzelek,
Kezemben tíz gyertyaszál lobog,
És szívemre lekoppan az apai bot.
Ez a világ tán csak képzelet.
.

Az összefirkált betonfalaknak
Egyszer selymes rügyei fakadnak
A réteken feláll újra a tarka virág,
A bosszú Dallos Jóska ökle lesz —
Az a bak még egyszer kivált,
És a mátyás engem is megkiált

A törtszemű vadaknak:
Hasadó, loccsanó agyaknak,
Ugatva felhajtó fegyvereknek,
Hogy itt jövök, íme én, egy utód,
Aki még tudja, hogy belőle is
Bármikor cinkék eledele lehet,

De aki még megpróbálja hinni:
Hogy a csövek fejek maradnak,
Hogy tornádók, háborúk elé
Szakadó szíve erős kötelével
Most is félreveri még a harangot
A holtra vált, fuldokló Puska Péter,

És ettől délire fordul újra a szél,
Tavaszba olvad még ez a tél is,
És jön a mai sötétre is derengés.
Hogy ami rosszra vált, az képletes,
S hogy a búcsú és a számadás
Még nem végleges.

Emlékezés Fekete Istvánra II

Azon gondolkozom, hogy nézne szemébe
A feszes bőrdzsekijébe szögezett, zöldhajú punk.
És mit mondana Ő ? "Alighanem új világégést kapunk?"
S aki úgy írt, hogy radírt is ritkán vett kezébe,

Hogy küzdene most számítógépe dadogásaival,
És makaróni nyelveken előtülekvő, oktatni akaró,
A szabad elméről pénzért leszoktató
Világméretű, kéretlen ostobaságaival?

Mit küldene be ma Kittenbergernek a Nimródba
A tudatosan gyártott nyomorék hibridekről?
Ez az őrült fajbozót sivár és végképp kiúttalan?

Hétévesen hagyott itt. Gyerektudattal: azt kínlódja,
mi fakad a kortárs szellemtigrisekből,
Mik itt lengenek köröttünk garázdán, súlytalan.

Tampere, 2004 november 2

Juhannus

Fényesfehér és még csak langymeleg,
odaleng Hozzád ez a könnyű, téveteg,
tekergő szellő, a sok lengő harangvirág
lepedőt terít Alád és lehever veled
az első lekaszált széna kósza illata.
A reggel rőt fenyőbronzzal ébred, lapos fénye
Úgy csurog, mint a méz, és zöldje harsog,
arányos árnya súrolja az arcod és szép, rajzos
szája hozzád simul, mint a tömött, puha párna.
Paplanod felvert, habos, vándorbotos felhő,
Feszülő, pöttöm rügyek fényes, csöpögő orrukat

odatolják a Napnak és pattanva bomlanak.
Nyírfa karja tartja pamlagod tágas sátorát,
Kék, magas lapjait ide-oda húzza, ki-és bevonja,
finom vesszőujjait gyöngysorába fonja,
és homlokodra lehajtja szép ívű nyakát.
Ott lengeti, rázza, váltogatja kerek levélpénzeit
zizegő, suttogó ezüstre majd csengő színaranyra,
mellkasodra lesimítja csipkés, hímes fátyolát.
Csak mosolygod: menyasszony-játéka
Oly kislányosan buta. De itt-ott meghasad
rajta már a feszes, ünnepi selyemruha,

oldaladon fölnyúlik karcsú, erős dereka,
remeg és emelkedik csücskös, üde melle,
hívogatja kezed: vajon nyúlsz-e utána,
díszes násza kell-e? Átzsong combja, csípeje,
gyökerén hajló, buja fűerdő. Egyszerre
termékeny földdé omlanak szét a déli csendbe

körötted a repedő, rengeteg sziklák,
szemedben táncolnak, forognak a nevető szikrák,
s a napsugár a hajadban fel-le futkos.
Csupa apró, félig kinyílt, félig titkos,
huncut üzenet rebben: szeretni akarlak!

Csókosan, ifjan, és egyre részegebben:
adj innom csobogó, tiszta, hűs vizet,
és add, hogy magunkat forrón belevetve,
borzongva borítson el együtt ez az este,
és add ezt a világos gyöngyház éjfelet,
hogy mindörökre ilyennek lássalak!
Add vissza nekem a gyönyörű, ellobbanó,
röpke nyarat, add a hosszú, hideg,
dermesztő télre is megtartó, égő vágyadat,
elmúlt, fiatal éveid, a fényt, a nagy tüzet:
táncosan dobbanó lángszíved.

Tampere, 2007 június 20

Mondd, hogy szeretsz

Mondd, hogy szeretsz,
És én értelmét érzem minden eddigi bukásnak,
Nagy erő tölt el és testem megfeszül, mint az íj,
Ha Téged veszély fenyeget.

Mondd, hogy szeretsz,
És én értelmét látom sok hiába-akarásnak,
Lágyan simulok majd alád, mint a víz,
Úgy ringatom-emelem fáradt testedet.

Mondd, hogy szeretsz –
Akkor az én utam távoli csillagokba visz,
Önfeledten, nevetve, szabadon repülök.

Mondd, hogy szeretsz,
Szavaddal felemeli lelkemet végre a hit
És sorsomba boldogan belemerülök.

Hidegkút, 2008. július 11.

Olyan messze vannak a csillagok

Olyan messze vannak
A csillagok!
És olyan iszonyú hidegek.
Nincsen nekem ott
Rózsám, se vulkánom.
Nem akarom egyedül
Nézni az eget.

Olyan gyönge vagyok:
Befelé állnak a tüskék,
Szúrnak a csillagok,
Hallgat a sivatag
És vág az erkölcs.
A kígyómarás,
A halál, az semmi már.

A hátat fordítás az, ami fáj:
A hátat fordítás kegyetlen,
Elbírhatatlan,
S ha valaki nem hisz többé
Kutakban, utakban,
Napokban és csillagokban,
Annak mi marad?

A megrajzolt arányai?
S ha nem indul önként,
Hanem még marad,
Úristen!

A menny a szenny?
Rám szakad
És rád tapad?

Mondd, hogy nem!
Mondd, hogy nem!

Tampere, 2005 augusztus

Álom, álom édes álom

Álom, álom, édes álom.
Nincsen nekem földi párom.
Senkim sincsen e világon.
Álom, álom édes álom.

Száguldok a paripádon
Repülök a holdsugáron
Lebegek a napsugáron
Álom, álom édes álom,

Vigyél túl a sok határon,
Galaxison, csillagáron,
Álom, álom, édes álom,
Röpíts innen fotonszárnyon,

Röpíts, amíg túl halálon
Édesapám megtalálom.
Átölelve öt nevetve,
Vállára lehajtom a fejem,

Gyerekségem, vidámságom,
Játékom, kedvem, biztonságom,
Hitem szívem és jóságom,
Mindent, ami itt elveszett,

Végre újra, mint a kincset
Megtalálom, megtalálom.
Álom, álom, édes álom,
Röpíts engem fotonszárnyon,

Szíriuszig meg még messzebb,
Hol a világ most a legszebb,
Hol szerelmem, boldogságom
Apám karját megtalálom.

Hidegkút, 2008. október 14.

Az ítélet

Akinek legszebb álmait
Sose burkolta be védve a valóság,
Hogy a bábokból a selyemfényű jóság
Gyöngéden megtartó, röpítő szárnyait

Egyszer is kibonthatta volna,
Aki saját hitén élt meg és benne sose hittek,
Megmaradt fuldokló koraszülöttnek,
Akinek sírva vezet a sírba Tőled a sorsa:

Hímporát lemázolja, sorokba tűzdeli vágyait,
Elemzi könnyét, számolja sok istentelen dobozát,
Végre bizonyítsa világfordító igazát,

Míg fejre áll remegve, mint tűnő délibáb,
Úgy rakosgatja-döntögeti tovább
Fölfordult érveit és omló kártyavárait.

Tampere, 2005 augusztus

Irgalmazz nekik Atyám, hisz` jól tudják, mit tesznek

Nem tudom, milyen szeretve élni,
csak azt, hogy itt egyedül félni fáj.
Az elalvó a gyilkos közönyt már nem érzi,
Mert elszakad lassan a földi szál.

Egyre kisebb a kegyetlen, vértől ázott táj
már csak egy sok fényévnyi, távoli pont,
ahova az összes könnyem odasírta már
Sokkal-sokkal szebben egy másik bolond.

Születő csillag Ö, egy hívő eretnek,
Kettétörött lényem, lelkem férfi fele.
Jó, tiszta és igaz, kit mégse szerettek.

A pénz királyságát szegényen se hitte,
S hiába ölték agyát okos professzorok,
Kinccsel teli szívét vonat alá vitte.

Ez a szonett az utolsó, mit Néked ajánlok
Barátom, ki nekem némán azt oktatod,
Hogy ez a sárgömb csupán pénzért forog.
Mert ha elhiszem és érte élni megtanulok
Ezerszer jaj lesz nekem akkor:
Üres, romlott szívvel örökre meghalok.

Hidegkút, 2008 október

Szeretnem, adnom nem lehet

Nekem szeretnem, adnom nem lehet.
Senki sincs, akinek csókjaim kellenek.
Csak vagyok hát, míg az életet kibírom,
mint a létező, ki földi létéről nem tehet.

Mint kire egy szikla magány átokként ráesett.
Tudom, utam kiszáradt, gyilkos vádiba vezet.
De tudom, ezen van valahol a cél, az áldott sírom,
mit meglelek, ha a meddő harcnak vége lesz.

Akkor gyöngéden befed, és ölelve magába temet.
Megértőn, szelíden, némán és jeltelen.
Vár az öröklét akkor, mert szellem és rög leszek,

mindenem lesz, amit Isten tőlem itt megtagadott:
Mert ártatlan voltam, tiszta, igaz és beteg.
Egy senki, aki soha semmit nem akarhatott.

*

Ott mindenem lesz, lesz nyugodt álmom,
Nem kell legszebb vágyamtól megválnom:
Enyém lesz szerelmed, enyém fiatalságod
első, önfeledt ölelésed, leghűbb barátságod.

Minden vidám ötleted, vágyad keltésének titka.
Gyerekeink kis keze, a munka, a rend, a tiszta,
De az ünnepek is, a játék öröme, és az alkotás.
A méltó szellem, a lélek, az értelem, a tudás.

Minden: a csillagok, a cseresznyevirág,
a napfény, szél, illatos füvek, tenger lanyha
ringatása, ősi dal, pontos érzékek és szárnyalás.

Az enyém lesz az egész végtelen túlvilág.
Mennyek ura leszek, aki nem küldi le, mert az anyja,
Megválthatatlan gazok közé halálra kínozni a fiát.

Tampere, 2005 november

Ú

Örvény

Örvénybe hulltam. Bedobott.
A sorsom pörög. A szívem halott.
Hisz hittem én, de itt hagyott.
Meg is kötözött.

Középen csönd van, mondják a nagyok,
de én szív nélkül, megkötve járok ott.
Jöttünk idáig kéz a kézben
én és az utolsó reményem:

eljössz egyszer értem.
De ő is elhallgatott.
Ha eljutok

a semmi partján lebukok
és csillaggá
fagyok.

Pilisvörösvár, 2011. február 9.

Látomás

Látlak, kicsi lány. Lenn a réten
Lila szoknyácskád szélben lebben,
nem futhatnál ide kedvesebben,
tisztábban, üdébben.

Kislányom, elment a pille, állj meg.
Ne csalj könnyet a szemembe,
ne juttasd vénülő eszembe,
Mozgókép az idő, nem vár meg.

Látod, benyomás e földön minden,
mint lepkeléted. Megfogni hittem
és tovaillant.

Lét és akarat: csak látomás minden.
Birtokunk most, de máris ellibben:
déjá vu-elvillant.

Pilisvörösvár, 2011.február 9.

Csillagporként szeretnék lebegni

Csillagporként
szeretnék lebegni
a légüres térben,
és itt hagyni ezt
a szennyes, romlott,
az emberi tudat
putreszcinjével
mérgezett világot.
Szervetlen hat elem

Akarok lenni ismét:
kén, nitrogén, foszfor
és tiszta szén.
Mélyen temess
szívedbe és égess
el ott hirtelen:
Ami oxigén és hidrogén,
abból távoli csillagon
jég legyen.

Ne hagyd, hogy
tetemem a földi
sírból kilopják,
és hogy hazug mesét
költsenek nevemen.
Ne hagyd, hogy
szent érzelmemből
hitvány pletykát
faragjanak!

Tampere, 2005 nyarán

„Este van, mindent körüláll a csillag”

Este van, mindent körüláll a csillag.
Az égen pattogó petárdák hokiznak,
A pendolino vörösen, hujjogva robog.
Az álom hűvös, oszlopos csarnoka
Ma dörög, villog, csattog és ropog.

Zizeg az ablakod és a kezed remeg.
Lecsukod fáradtan mélyülő szemed,
De a vonat nyargalni kezd veled,
Dobál a kitágult, rémült képzelet.
Dagad a lábad, majdnem béna.

Alattad az elúszott matrac helyett
Egyre merevebb és véresebb a széna.
Magad vagy, beteg és visz a vad vonat,
Ráz a láz és a sok füstös, fekete gondolat.
Őrült durranás, tán a leszakadt lámpa

Robban szét sok ezer éles szilánkra,
Géppuska ropog odakinn és hull a gránát.
Sorozat ugat: testek buknak a Dunába.
Jól tudod, mind csak ünnepi petárda,
Mégis lucskosra izzadod a párnát.

Belezokogsz, mert ez az a nagy,
Amitől a házfal fekszik hanyatt.
Recseg a szilvafa, s most vakkan közbe
Egy dupla. Jaj, ne! – nyüszítesz öklödbe,
Ne! De késő. Radnóti már csuklik össze.

Jön még egy. Istenem, ez élve eltemet!
Ébredj, jaj, ébredj, míg lehet! A repesz,
Ami áttörte nagyapád magas homlokát
S árvává ölte anyád, csak benned repül el,
Nem ég még körben újra a világ!

Béke van és a világ csak ünnepel.
Ha ordít, vihog, visít, fú és nyihog,
Ha szájába konfettit szór és felsikít,
Látod, csak a sok boldog élet dühít –
Ha részegen tombol és háborog,

Csak a te gyönge agyad és gyomrod az.
Az emberek odakinn mind ártatlanok,
Az emberek odakinn – csak játszanak.
Míg az óév az újba lükén betántorog,
Kis trombitád te is bolondul fújhatod:

Balga felnőttek, tovatűnt már az este,
Utána csak a vásott hajnal csavarog.
Aludjatok végre, nyugodtan, szépen:
Vigyáznak minket odafönn az égen,
Körülállnak a nagy, szelíd csillagok.

Tamperében 2007 Szilveszterén

Éjféli himnusz, 2008

Ártatlan ez az éj, ma mindent szabad.
Nincsen titkos, bűnös és véres gondolat.
Aki tud, az ma úgyis hamisan énekel,
Ázott, böfögő macskák kéjes násza kel.

A pálya üres. Táncolva fél a világ:
az az eszelős a soros, aki Senecát
épp az imént ölette meg.
Neki tapsol és tombol a fizetett tömeg.

A számító, vörös szörnyeteg
szabadon öleli már át derék derekát,
a bírák mind meg vannak vesztegetve,
a publikumnak bókolva, integetve,

babéros szájával az árva kisgyerek
pirulva csókolja vissza Poppeát.
E zsenit nem érheti semmi vád
és nem bántják mérgezett kísértetek:

fölös és halott latinos lelkiismeret.
Nevelni már nem lehet az öntelt ostobát.
Mire volna jó – hisz' meg se kérdi –
egy őrült zsarnok számtalan baját,

az örök zúgást még azzal a nagy jajjal –
a fővel – is végképp megtetézni,
hogy felismeri e színésznép körötte
összes dalnoki trükkjeit, minden álhaját,

és már régen csak kínjában nevet,
oly sokszor leszúrta már és fölkötötte
gőgös, nyegle, parádés önmagát.
Most megint végigméri ezt a görbe,

Szederjes, ágáló, rútul ugráló nyakát
és újra feszülni érzi rajta a kötelet.
Hát daloljuk újból, zengjük
boros-boldogan, ismét együtt:

kimúlt az óév, biz' csúf vége lett
a bölcsnek. Kádjából vén, szívós vére
kiöntetett a kerti gazba,
a régi, megunt gazda

átszúrt, lejárt szíve kihűlt,
pora is hamuvá semmisült,
feledés boruljon szellemére,
ennyi volt, most azonban vége.

Úgy megholt, hogy tán sose élt,
nem álmodott, beszélt és remélt.
Nem tanult, nem tanított, jóra sose intett,
utána nem járt, körül se tekintett.

Mit nekünk? Az égő Urbsban több veszett.
Felkerült mára a költők trónjára
egy sehonnai bohóc, Róma új császára,
Aki nem félt többé és nem szeret.

*

Ünnepeljétek őt, emberek.
Hej, emberek! Hát mi lesz?!
Ha megparancsolom, hát ünnepeljetek!
Ne folyjon hiába a büdös véretek!

Tampere, 2008 január 1.

Fohász

Távol, ott hol a csillagok
halványulnak körben a messzeségben
emelkedik a Nap, az én reményem.
Északi bronzfényű köntösében
áll az én vágyaim gyermeke.

Szeme játékos barnán villog,
vagy kék, mint a tenger,
szíve itt benn ver,
mellem édesen szopja,
eszik és alszik, vagy sír,
mert rászakadt a világ
egész gondja.

Én, a szerelem
negyvenöt éves bolondja,
ha tíz évben egyszer
kívánni jogom van,
ezt kérem mindig.
Sors és Isten,
hozzátok forduló
nagy fohászomban.

Mert játszanék én még, tanítanék
ezer képtelen, szép dalt és mesét
kitalálnék hozzá gyönyörű
tágas vidékeket,
nyugodttá altatnám az
evilági sírást és szorongást.

Nékem nem engedné meg
a drága a borongást,
hiszen ő volna
az utolsó nyom és ajándék,
eddig elsiklott minden szándék.

Könyörülj meg rajtam most,
Sorsom, utam, és Te, az Isteni
bennem, a Végzet,
és Apámon is könyörülj meg,
hiszen gyermekként,
szeretettel éltünk.

Ámen.

Hidegkút, 2009 március 18.

A fájdalom verse

Mindenem fáj, kívül-belül véres, fekete nyomorék vagyok.
Gyomrom és májam rossz, lábam dagad és feszül,
beteg és sivár lelkem is lassan utazni kényszerül.
Közönyös lesz és zsarnok, testem összerogyott.
Diktál és kérdez: gyönyörű elveiddel eddig mire mentél?
Tüdőm, szívem és lépem roppanva is ellenszegül,
nem és nem! Kalapál bennem. De az eszem azt mondja:
tüstént feladod jövendőd, humorod
feladod minden jótékony modorod.

Kívül-belül nyomorék vagyok, de lelkem fehéren ragyog.
Istenem még hívogat és biztatón néz le rám,
Szellemem még teljesen nem kapitulál,
ugrál még, mert annyit szenvedett,
hogy árulóm nem lehet, száll
és szól magasan, tisztán:
Ezzel a jósággal
annyi
mindenen túlléptél. Épp' most,
a küszöbön lennél gonosz ?

Hidegkút, 2009 március 17

Csavargó vagyok Nélküled

Szívem a vágytól összeszorul,
ha kezed, szád, szemed látom.
Csavargó vagyok Nélküled, akinek sorsa
mint sűrű, járatlan vadon lombja

feje fölött feketén összeborul.
Kitörő vihar előszelét várom
minden hosszabb hallgatásodra,
ami álmaimat letépett levélként sodorja

le a földre, ahonnan magányom
megáradt patakja a lelkem
még mélyebbre fogja levinni:

le az Alvilágba, ahol egyetlen barátom
Cerberus lesz, aki megtanít engem
a halál örvényes vizeiből inni.

Tampere, 2005. okt.óber 26-27.

Ne hívj, ne szánj, ne keress

Se ember, se isten előtt térdelni
Ezen a földön sohasem fogok:
Tudom, hogy úgyis fölösleges vagyok.
Javakért - ez az „életharc" csupán itteni -

Ikkel se alkuszok már, csak hallgatok.
Gőgös, méltatlan, meddő dolog
Elbomló aggyal örökké kérlelni,
Magamért szolgamód érvelni.

Ne hívj, ne szánj, ne keress.
Nem félem többé, hogy nem szeretsz.
Várom a kegyelmes, végtelen halált.

Befogadnak majd űrök, jobbat alkotó porok:
Magukhoz ölelnek távoli csillagok,
És eltűnök, mire rám találsz.

Hidegkút, 2009. november

Petárdák, 2009

Miért félsz ? Csak petárdák hullanak.
Az ébentarajú robogás alatt
A bolyhos sínek még összetartanak.
Kisiklik rajtuk a hazudozás -

még csak népszerű magánőrület –
és Attilkát egyik se sebzi meg.
Ne félj, a kertben még ott alszanak
mind, akik békét vallanak :

a konokul lekonyuló szelíd füvek,
a hőscincérek és a bajuszos rügyek.
Még a csillagok is őrt állanak,

és ott áll középen a bolond almafa –
a szirom róla még egyszer a szélbe kap
és kibomlanak a hű szavak.

Hidegkút, 2009 március 17

Utolsó opus

Mondd el, kérlek nekik,
akiket itt hagyok,
hogy testemmel ugyan
kilépek közülük,
mint szótlan, merev,
zártszemű halott,
de csak ők hiszik,
akik utánam itt maradnak
ebben a hitetlen,
vad és kemény világban,
ahol olyan kevés a
hit és a remény,
hogy többé nem vagyok.
Pedig én itt maradok.
Örökre velük.

És tedd el, kérlek
ezt a gondolatot
Magadnak is
egyetlen igaznak,
mint örök és tiszta
szellemi emléket rólam,
amit én Rólad
öntöttem formába
utólag, de amit
Te érttettél meg velem
valóban és végleg.
És tedd el ezt a
gondolatot még azért is,
mert nem hamis,
önkényes játékom
ez most a szavakkal,

nem puszta kimért rím,
nem üres rétori szólam.

Mondd el – kérlek – nekik,
hogy tudja és tartsa meg
mindenik, akik
esetleg megkönnyeznek,
hogy ne sírjanak értem.
Mert én békében éltem
és nyugodalommal
haltam, szépen,
ha ezt így mondani lehet,
és noha látszólag
elmentem, megmaradó,
életet adó vágyaink
közösek lesznek,
közünk lesz egymáshoz
mostmár mindig.
Akkor is, ha már csak
atom leszek köztük
abban az eljövendő mában,
ami az övék.
Esetleg évgyűrű formában
maradok velük egy fában,

egy föléjük boruló
lombos ágban,
ami övezi, öleli tövét,
vagy lila sziromként
leszek jelen egy
alatta nyíló ibolyában.
De ott leszek velük.
Belém száll majd
szavuk, lélegzetük,
rajtam ugrálnak majd

az unokáik, nevet rám
sugaras szemük,
és megtartom
játékos szeretetük,
ha felmásznak rám,
vagy odvamba bújnak.
Vagy ott leszek velük,
amikor kis tenyerük
szorítja ibolyám,
levelemhez nyúlnak
és orrukat belenyomják
a lila, illatos virágba.

Hogy miért leszek velük?
Azért, mert halálom
illatos, békés tavaszában
rájuk hagyom
ami a legnagyobb vagyon,
a legdrágább kincsem,
a legtisztultabb tudásom,
legpontosabb
számom és órám,
szépeim legszebbikét,
akit csak megszerettem,
az összes igazam,
amit valaha is
véletlenül megtaláltam
vagy tudatos
értelemmel kutattam,
kiástam a sok lehetőség közül
magamnak és megkerestem
ebben a világban.

Mindent, amit csak
eddig tanultam, szereztem:

a legerősebb gyógyírt,
legsűrűbb és legbujább
ifjúság-eszenciát.
S hogy legyen az övék
és tartsa meg őket
akaratom szerint,
rájuk hagyom szívem
lobogó, narancsvörös tüzét,
türkiz gyerekálmaimat,
apró nefelejcs kelyheket,
futó tavaszi fellegeket,
és az összes alkimisták
gyémánttá vált
üvegkristályát,
arannyá vált ólmát,
és az átváltozások
egyetlen titkát.
Rájuk testálom
az élet folytonos nyitját
és a legbölcsebb
bölcsek kövét.

Mióta ember az ember,
mindig ezeket keresték,
ezért izzadtak, öltek,
ezért építettek dolmeneket,
piramisokat
ezért emeltek, s mert
féltek hogy kilopják őket,
ezért építettek beléjük
sötét labirintokat.
A druidák is ebben hittek,
ebben a görögök
és a büszke rómaiak.
Ezért gyártottak naptárt

a maják és a keresztények,
ezért szállott a papi ének,
és kényszeríteni
ezért akarták
általuk szabott, de legalább
általuk előre ismert pontos
pályákra a holdat, a Napot
és minden csillagot.
Ezért áldozták fel
kábult, szűz fiatalok
dobogó, kihasított
szívét a gyilkos papok.
Ezért emelte az égre
nemzedékek kalapácsa,

izzadsága, vére
a gót templomok
könnyed ívét,
ezért faragtattak
a lángos rózsaablakok.
Mert az idők kezdete óta
mindig azt hitték,
olyan bonyolult a hit
és oly mérhetetlen
áldozatot követel
a ritka remény.
Úgy vélték az ostobák,
hogy változó isteneik
rövid, kétes kegyét
és háborúik kimenetét
vagy egyéni sorsukat
emberi, állati béllel,
vérrel, leölt galambbal
gyémánttal, arannyal
megvehetik. Isteneik

kimérik mindezt nekik,
és szeszélyeik szerint
hegyük ormáról is
leereszkednek
velük hálni
vagy értük egymáson
bosszút állni.

Az emberek sose hittek.
Hogyan is hihettek volna,
hiszen csak azt hitték, hogy
el kell menniök
Delfoiba
vagy Ízisz szentélyébe,
ahol jósnőiket
adományaik ihletik,
és jövőjüket azok
értéke szerint
adagolják nekik.
Teremtőjük tiltja a tudást
és elveszi ifjúságukat,
a szépséget, bőséget
kiszabja nekik.
Ha bűnbeesnek
mert az almát megeszik,
kiveri őket,
és egész addigi
édes édenüket
egyszerre elveszi.

Csoda, hogy ebben hittek
több ezer éve
és ebben hisznek ma is.
Pedig mindezt saját maguk
eszelték ki maguknak.

Emberek találták ki
az ég büntető
angyalait és
azok lángpallosait.
A tudást, mint almát,
a kígyót, a csalást,
az erőszakot, Káint
ők imádták,
ők adták Ábelt,
az áldozatot
maguk közül.
A hatalmat emberek
akarták,
ők faragták a fegyvert,
a sírt is ők ásták.
Különböző nyelveiken
emberek alkották meg
a halál neveit,
és kutatják azóta is
a gyilkolás
borzasztó nemeit.
A halottat, aki megfulladt
vagy vérébe fagyott
emberek temetik,
és félik ma is
a holtak kísérteteit.

Emberek voltak, akik
először érezték az
irigységet, akik
a vergődést kéjjel nézték,
és azok is, akik
feltalálták a bűntudatot
és saját fejükre hozták
a kárhozatot.

Nekik kellettek
azok az esztelen célok,
melyek pokollá és nem
mennyé tették a Földet.
Szürkével ők maguk
helyettesítik a zöldet,
és isteneik is mindig
önmaguk voltak.
Örökös bajuk
oka is egyedül ennyi,
hogy örökké ők maguk
és ha lehet –
egymaguk akarnak lenni
az istenek.
S mert ezzel az önzéssel
teletöltik a napokat
szenvedéssel,
bánattal és magánnyal
rakodnak, bezárják
egymást fekete raboknak,
hogy szolgálják őket.
S mert nem szolgálnak
a betegek, a gyengék:
megölik a reményt
és megfojtják a hitet.
De mert meg akarnak
tartan maguknak
és kutatni, megismerni,
sokszorosítani, legyártani,
és eladni mindent,
legtöbbször éjjel,
amikor egyedül vannak
szedik aztán a hullákat
darabokra széjjel
titokban vagy

ágyukban forogva
lidérces álmokban.
Hazug filozófiával
és kicsorbult szikével
mégis hiába keresik
a földi lét e két
legszebb céljának
egyetlen, egyszerű,
tiszta lényegét.

Tudják hát meg Tőled:
az embernek ember adja
életét, az embernek ezért
ember a sorsa, s ha a
sajátját vagy a másét
elrontja, az új hitet és az
új reményt, a feloldozást
embernek csak ember hozza.
És nem szükség,
hogy ez az ember
Isten felkent papja
legyen, akinek
véres horror a hite,
és egyben lágy, tunya
és hazug mese:
hogy egyetlen Krisztus
mindünkért egymaga
halt és mindünknek
feltámadást hozott.
Gondoljuk csak meg:
Ember volt, csak
egy ember, egyedül.
Tanított élni is, halni is
sokakat, de élete egyszeri
példa volt. S bár ártatlan léte

és halála a kereszten
nekünk is kegyetlen lecke,
helyettünk nem tehette.
Élni is, halni is egyszer lehet.
Gondoljuk meg, milyen
könnyű, lusta dolog
elhitetni magunkkal
hogy hiszünk Benne,
s örök jutalmunk egy-két
bűnbánó hiszekeggyel
máris adott. Pedig
csak azért kell hinnünk,
hogy feltámadunk,
mert éppen az a bajunk,
hogy nem vagyunk
elég nagyok erre
a feltámadásra:
mert a mi szűk szívünk
és bezápult agyunk
gyarló, kishitű ahhoz,
hogy a mennyek országát
magunknak ide le, e
Földre megteremtsük.
Pedig csak azt kellene
belátnunk, hogy
valahányan vagyunk
itt lenn, mi egytől egyig,
most és mindörökké,
ma is és napról-napra,
kivétel és halasztás nélkül
egymásnak vagyunk
egyenlő keresztje, Krisztusa.
Nekem minden napom
egy boldog, önkéntes,
érted átélt haláltusa

kell legyen.
S Neked is énértem.
Ma én vagyok a Te hited,
Holnap Te vagy a reményem,
ma én vagyok
gyertyánk viasza,
vigasza annak,
ami téged ma ért,
Holnap Te vagy a
mindenkiért
tett jótettem, szívós munkám
világot adó, égő kanóca.
És ugyanígy telik
összes ismeretlen
Krisztus-testvérünk
élte minden napja
értem és értünk.
És még valami,
amit meg kell értsünk:
hogy a hit és a remény,
amit örökké felezünk
női és férfi leleményre,
de külön erényre,
nem külön felünk.
Ez a két legszebb szó
egyetlen közös fogalom,
és igazuk csak akkor
igazi, lobogó,
éltető erő,
világot adó
emberi hatalom,
ha egyetlen gyertyát
öntünk belőlük össze,
minek a viasza a hit
és kanóca a remény.

És ezek így együtt
lesznek Egyetlen, közös,
meleg, hívogató fény.
Tehát a hit és a remény
nem külön entitás,
és nem gyújthatja meg
és nem nyújthatja
senkinek égve át
semmi más,
csak a szerelem,
csak egy látszólag külön hit
és egy külön remény:
egy másik én,
akiben megleled életed
Krisztusát.

Ezt mondd el, kérlek, nekik.
MINDENKINEK, ha majd
látszólag nem leszek Veled.
És ha szárnyas szavadból
mégsem értenek,
ha csillagszemedtől
gyertyájuk fel nem lobog,
és egész egyenes valódból
nem hiszik öröklétemet,
s hogy ott állok akkor is
mögötted, észre nem veszik,
akkor mondd el nekik, kérlek –
úgy, mint sírbeszédemet –
ezt a Hozzád írt utolsó versemet.

Tampere, 2005 október 15-16.

A vaasai híd

Az acélkéken csillámló tengervíz
fölött röpülő sirály szárnyán kel elő
a híddá feszülő emberi szellem és erő.
Alatta félelem nélkül, nyugodtan állsz

és bízva hallgatod az ősdobogást,
mellyel szívedben otthont lel a tudat,
hogy itt a tervező, az építő és az anyag
egyet akart, közös alkotóban hitt.

Itt Istennek hajt fejet a hatalmas ív is,
és meghajolva mosolyogva nézi meg
óriás lábait, a vibrálva tükröződőket

Szemléli széles öblét, erős pilléreit
csevegve nyaldosó, apró hullámaival enyeleg
és szelíden megkoronázza őket.

Vaasa és Budapest, 2005-2009 április 6.

Napraforgók

Ha sokáig északról nézed az íriszeden kifelé
A sok sárga szirom beléd égeti a haza szót.
Egyszerre tudod: sose láttál olyan szépet
Mint Baranyában a virágzó napraforgók.

Örök erő bennük a déli természet,
Belőlük és belőled egyszerre tör elő,
Alakít, változtat, a távoli haza nyarából
Szökkennek szelíden a szárak

És onnan korholnak-kárhoztatnak halkan:
Miért hagytad itt egyszer őket?
Oda északra mi vitt? Hisz' itt
Ősspirál rendszerű mindenik,

Gyönyörű, ötös szimmetria,
Pentaton dal repít, beléjük és beléd is
a nap tüzével kódolva a minta:
Ez a DNS-RNS-fehérje, a halál se

csinálhatja vissza, az se uralja:
a lehajtott fejben ott érik a magja:
Ez a Hazád, a sok napraforgó fej
veled lélegzik, saját törvényetek tiszta,

hibátlan és könnyed.
Krisztus lehajtott tövises feje is,
lábánál a sok friss
mezei virággal biztatón

és egyszerre vádlón bólint vissza.
A napraforgótábla
mellett gyalogló gólyából se látod
az egyszerit, ha együtt vannak sokan,

de ha melletted, mint az élet
csak egy gyalogol, egyszerre
megszereted, a sok statisztikai elv ledől,
egyetlen-egy lesz, egyetlenegyed,

s ha elmegy, rád néz utoljára,
ismerős szemével neked int,
mint a napraforgótábla egyetlen virága,
S utána ömlik a könnyed.

Budapest-Baranya 2007-2009

Amikor olvasom verseid

Amikor olvasom verseid,
elalvó testemre
a csönd meleg csergét terít.
A biztonság gyönyörű

élet-álomba szenderít.
A lepárolt szépség
illata ismét hitre derít.
Amikor olvasom verseid,

a holnap újra őz szelíd,
a világ nagyot tenni hív.
Az Istened megsegít,
amikor olvasom verseid.

Budapest, 2009. április 5.

A költő

A költő önző gyerek:
Csak akkor szeret,
amikor ír...

Ír Neked.
S önfeledt.
Sohasem elégedett.

A költő szava:
tett.
Sajog a szíved.

Szorít a szépség -
dal repít...
S a költő csak ír...

Hidegkút, 2009. április

Rémület

Amikor azt írtad, egy „kicsit" gyenge vagy
meghalt bennem az álmodó alkonyat,
és fojtogatón nyakára borulva vad lován
visszacsörtetett hozzám a rémült délután.

Megfordult a kentaur-idő , így jött el az este.
Költő öccse teste rákötve durván, keresztbe.
Itt hagyta a bomlás iszonyat-szagát,
félelemmel permetezve tele az éjszakát.

Gyújtottam egy gyertyát, picike fényt
és néztem a lángocska táncoló hegyét:
simogatva beborult szívembe a bánat.
Ennyire a legnagyobb fájdalom sem fájhat.

De ez a virrasztó viasz-remény is elhagyott:
Szegény, remegő sejtekké összekuporodott
cizellált, egyszeri szíved most árván várja
hogy megrázzák kemény watt-szekundumok.

S most itt ülök, mint tehetetlen kődarab,
korhadt nyírfatörzs,benne tátongó ürességg,
rajta csaló, északot mutató tudós mohok:
én biztattalak, halálod oka én vagyok.

*

Az alkonyat ma lassan szállt le
és ideült mellém a remény is pihegve,
mint nagy út után a sarlósfecske
a megtalált otthoni ereszre.

Alatta vándor botozott a fényben
hazajött hozzám világos tudatod.
Abban az örök vándorlegényben,
ki utolsó szavával is az útra mutatott.

Hidegkút, 2009 április

A bőség palettája

Több béke vesz körül, mint amit megélünk,
kevesebb rossz tör ránk, mint amitől félünk.
Több kenyeret kapunk, mint amennyit áldunk,
több annál a napfény, mint amit meglátunk.

Több a mi jóságunk, amit elherdálunk,
meleg hitünk túl sok ahhoz, hogy így fázzunk.
Sokkal több a szépség, mint mit elvetélünk,
több annál a sebünk, mint amiből vérzünk.

Több fájdalom szólít, mint amit elnézünk,
több szép szó ér hozzánk, mint amennyit értünk.
Több annál a kövünk, mint magunk cipelünk,
több ahhoz barátunk, hogy egyedül legyünk

Mennyország száll le ránk, nincsen földi poklunk,
megbocsát jó atyánk, bármennyit is botlunk.
Több csoda vesz körül, mint amiben hiszünk,
mosollyal könyörül, úgy néz ránk Istenünk.

Bárcsak megváltozna kicsit szemléletünk,
nem veszne semmibe számtalan ötletünk.
Használhatnánk jóra mindazt, ami erős:
meglelhetnénk minden valaha elveszőt,

Lecsitítanánk mind a viharos szelet,
elhajtanánk vele az összes felleget,
Használnánk fel jóra összes jó ötletünk,
hogy virágba borítsuk a földi életünk.

Messzire szálló hatalmas szárnyunk
békébe borítja szép földi világunk
Ránk süt már a napfény amiből alkotunk:
többünk van már,mint amennyit adunk.

Akkor volnánk igazi, igazi gazdagok:
Akkor volnánk csak igazán nagy nagyok,
Szegények volnánk, mint a mi Istenünk:
nem volna soha semmi feleslegünk.

Pilisvörösvár, 2011. február 21.

Michelangelo angyala

Por és hamu: forma és anyag.
Visszavétetik; soha ugyanaz.
Jaj nekünk, ha a testek
egyszer egyformák lesznek.

Más amit megragad –
mást rögzít minden agy.
Amit visszaad: égi tett –
a szellem Istentől vétetett.

Sugárzó fény és szárnyas gondolat –
Teste rab de lelke messzi vágy:
Önként visszamegy

Ahonnan küldetett.
Az örök hit és örök alkotás:
A Mester szelleme itt marad.

Pilisvörösvár, 2011. február 15.

Test és lélek : Gondolatok és kérdések

I.
A test visszavétetik.
Forma és anyag.
Belőle minden lehet újra, mi létezik,
de soha ugyanaz.

Mert más minden agy
membránja, sejtje,
minden emlék és gondolat.
Aki képes rá, hogy megsejtse –

már félig Isten az.
A minták száma végtelen –
még felfogni is képtelen

az isteni ész
véges és töredék
egyszeri darabja.

II.

„Mint fán se nő egyforma két levél:
A nagy időn se lesz hozzá hasonló.
Szegény a forgandó, tündér szerencse,
hogy e csodát újólag megteremtse."

Ha egyszer egyformák lesznek
A levelek, az arcok és a klónozott testek,
lehetősége se marad annak az egynek,
az egyetlen tökéletesnek.

Az Isten végleg magára marad,
és akkor eljő a végzetünk.
És mi elébe megyünk a sorsnak:
Ostobán kísérletezünk.

III.

Mert más minden agy –
mást tanul, rögzít
és más, amit visszaad:
minden emlék és gondolat.

De mi volt előbb? Az anyag?
Isten léte ez: mi az akarat?
Energia? Test? Gondolat?
A test elmegy, a gondolat marad…

A lélek rab, a test szabad?
Ha az alkotás kész,
a küldetés bevégeztetett?
Ha nyoma marad, a test mehet?

Az alkotás lenyomat?
A lélek? Tiszta hit?
Alkotásból étkezik,
ha megkötöd, elveszik?

IV.

Ha a nagybeteg
teste nem működik,
a lelkét is elveszed –
mivel reménykedik?

A lélek lélekben lelkezik?
A lélek magától visszamegy
ahonnan küldetett?
Hogyan hat a lelketlen tárgy,

ha itt marad?
A szellem? Testesült gondolat.
Az ember lényege: tenni-vágy:
a tudás maga: isteni alkotás.

Belesütve bélyege,
mint izzadság, mi ott ragad:
az alkotó hite
mint isteni ige.

Pilisvörösvár, 2011. február 24.

Köszönlek, Édes

Köszönlek, Édes, Anyádnak- Apádnak,
Köszönlek a messzi mindenségnek.
Köszönlek mind az ég csillagának,
Minden égő éji szenvedélynek.

Köszönlek a tűzhely téli melegének,
Az ősz minden kék tavának,
Minden nyári, simuló barna rögnek,
A tavasz összes derűs pillanatának.

Köszönlek a múltbéli szenvedésnek,
Hogy hozzám elvezérelt Téged,
Végső, gyógyító menedéknek.

Köszönlek, Édes, Anyádnak s Apádnak,
A madarak ősi, szálló, szabad szavának,
És a sarkcsillag útadó, álló sugarának.

Pesthidegkút, 2010 február 21.

Szent Iván-éj

Hívtalak és eljöttél, édes Uram,
Szent Iván-éji mágikus álom,
Feloldani ködös magányom.
Te vagy a cél: Hozzád vitt az utam.

Te vagy világos, nagy tüzem.
Boldogan álmodlak holtomig.
Neked szedem a csokrot itt
És a vérem dobogó táncot üzen:

Hogy eljövő téli éjeken
Így lángolok majd utánad Tovább -
Végtelen.

Varázsvirágom kötözöm:
Alvó testeden égett-e már
lobogó csóközön ?

Hidegkút, 2010. június 28.

Ölelés

Végy egy szabad lélegzetet,
Használd fel jóra az életet,
És repülj kerengve oly magasra,
Ahogy bírod, ahogy csak lehet!

Szívemhez simul a kezed
Verését átadom Neked,
Repülj vele szabadon, messze,
Jóságod a világ megszeresse!

Pesthidegkút, 2010.szeptember 15.

Nem kell a gyöngy víz

Nem kell a gyöngy víz,
Nem az arany bor se,
Nem kell senki verse,
Egyetlen szép sor se.

Csak Te kellesz nekem,
Aranyos, víg kedves,
Hogy édes szavamon
Szívedből nevethess,

Csak Te kellesz nekem,
Becéző tíz ujjad,
Hogy a világ baján
Újra sírni tudjak.

Pesthidegkút, 2010. szeptember 8.

Képzelet

Lovaglok kék lepkék hátán,
Hozzád tartok szavak szárnyán.
Beöltözöm napsugárba:
Készülök a boglyas nyárra.

Nádlevélen átsuhogok,
Messzi réten csatangolok,
Fütyülök a bundás télre,
Bedörmögök a kéménybe.

Bucskázom a virágszirmon,
Tó permete ad ma innom,
Burkolózom buborékba,
Bekukkantok faderékba,

Mesét susogok onnan füledbe,
Csodát csöppentek a szívedbe,
Lubickolok álmaid közt:
Semmi sincs, mi engem megköt.

Pilisvörösvár, 2011. február 9.

Mese Gubókáról és Bubókáról

Messzi-messzi minden úton
Valahol kinn Hidegkúton
Kerek a szőnyege, függönye lila
Van egy kicsike szoba.

Délután oda a kenyérillat
Szellő szárnyán belátogat.
Ajtaján benéz a habos felleg
Amikor Téged átölellek.

Etetőből a szorgos picinke
Északi ablakán lesint be.
Ferdén besüt este a Nap is:

Bajsza alatt azt neveti
Hogy egymást hogy szereti
Ez a két nagy csacsi.

Pesthidegkút, 2010. szeptember 15.

Tavaszi fények

Süt a Nap. Bajszodon csillan a fény.
Fut a vágy, nyomában kullogok én.
Szalad a felhő, árnya villan az ablakon,
elillan a szellő, szemem elidőz arcodon.
Szeretlek, a szívem csupa fény,
fut a vágy, nyomában kullogok én.

Pilisvörösvár, 2011. február 23.

Tartalom

Carm. I.1. Ad Fratrem 5
Derengés
Hónaptár 6
Októberi délelőtt 8
Kérdező 9
Altató 10
Novemberi séta 11
Tihany 12
Rege 14
Esteledik 15
Pókmese 16
Hajnal 18
Laudetur Medicina! 18
Arckép 19
A szonett dicsérete 20
Szalonnasütés 21
Fullánk maradt bennem a nap 23
Petőfi és Arany 24
Apámnak 26
Hagyaték 27
Köszönök tiszta partokat 28
Szerelembilincsben
Úgy simulnék Hozzád 29
Átkozott szerelem 30
Minden lehetnék Teérted 32
Mint Napjával bolygó 33
Remegve 34
Magány
Vénusz-torzó jaj-kiáltása 35
Magány 36
Éjféli vadászat 37
Északfa 38
Holott idejöttem 39

Hóhideg táj
’84 Karácsonyára 41
Az alma és a kukacok
(Mese La Fontaine után 1985-ben) 42
Városi csendélet 44
Áldozat új isteneknek 46
Szúnyog-emberek ríme 47
Napihírek 48
Megesküdtél 49
Budapesti május-est 51
Hithasadás 52
Érett ésszel
Mint szú vagy féreg 53
Ego sum 54
Katarzis 55
Ars poetica 56
Érett ésszel
Duna 58
Disztichonok 60
Rettegve járom az utat (Krisztus-Júdás) 61
Neked így kell futnod 63
In memoriam Arany János 64
Le Petit Prince 65
Honvágy 66
Értelmed 68
Egyedül oly nehéz 69
Kétsoros 70
Ostoba tréfa 70
Rossz szüret 70
Zászlónk 71
Elfutó utak
Havas ág 72
Csöndes halotti beszéd 73
Aranyhíd 74
Ősz 75

Életem 76
Ősz van 77
Sirató 78
Nagyanyám 79
Dum amo spiro 80
Ne temessetek kőbe, temetőbe 81
Csöndesen várd be holtodat 82
Memento Mori 83
Napsugarak
Egybefűztem 84
Behunyt szemmel 86
Ha úgy szerethetnélek 87
Az álmodozó 88
Úgy kutatom szomjasan, bízva 91
Lépő lábad előtt 92
Dal 93
Szelíd erő 94
Meghatározások 97
Nekem Téged követni kell 98
Neki áldozottan 99
Pogány szonett 100
Temesd büszkeségem 101
Eskü 102
Gemma 104
Tűzijáték 105
Felszívta áldó napsugárral 106
Aritmia absoluta 107
Búcsú 109
Játék nemzeti színekkel 110
Még egy gondolatjel 111
Altató útközben 113
Páratlanul 114
Advent 115
Köszönöm 116

Ősszel
Október eleje 117
Isten hólabdája 118
Mit gyűjtök Neked? 119
Entrópia I. 124
Entrópia II. 125
Borongós szonett 126
Csak itt ne hagyj! 127
Emlékezés Fekete Istvánra i 129
Emlékezés Fekete Istvánra II 131
Juhannus 132
Mondd, hogy szeretsz 134
Utolsó opus
Olyan messze vannak a csillagok 135
Álom, álom, édes álom 137
Az ítélet 139
Irgalmazz nekik Atyám, hisz' jól tudják, mit tesznek 140
Szeretnem, adnom nem lehet 141
Örvény 143
Látomás 144
Csillagporként szeretnék lebegni 145
Este van, mindent körüláll a csillag 146
Éjféli himnusz, 2008 148
Fohász 151
A fájdalom verse 153
Csavargó vagyok nélküled 154
Ne hívj, ne szánj, ne keress 155
Petárdák, 2009 156
Utolsó opus 157
Hazatérés 169
A vaasai híd 169
Napraforgók 170
Amikor olvasom verseid 172
A költő 173

Rémület 174
A bőség palettája 176
Michelangelo angyala 178
Halotti beszéd
Test és lélek: Gondolatok és kérdések 179
Tavaszi fények
Köszönlek, Édes 182
Szent Iván-éj 183
Ölelés 184
Nem kell a gyöngy víz 185
Képzelet 186
Mese Gubókáról és Bubókáról
187
Tavaszi fények 188

AZ ÁGHEGY LAPFOLYAM KÖTETEI

Megjelent az
ÁGHEGY
KÖNYVEK
sorozatban

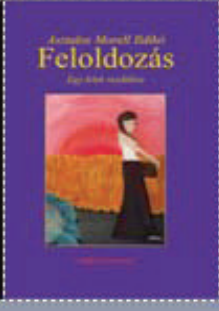

Skandináviában
rengeteg a liget
(lund),
de

Magyar Liget

csak egy van!